LỜI CHỦ CHĂN

Vĩnh Long ngày 25.10.2020

Kính gửi: Quý Cha
Quý Tu sĩ nam nữ
Và tất cả anh chị em Gp. Vĩnh Long

V/v NGƯỜI TRẺ VỚI NHỮNG KHÁT KHAO, NHỮNG TỔN THƯƠNG VÀ NHỮNG TÌM KIẾM

Thưa anh chị em, trong năm nay chúng ta sẽ chọn mười hai đề tài chia sẻ theo tinh thần Thư chung của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam : Đồng hành với người trẻ hướng tới sự trưởng thành toàn diện, Giáo phận Vĩnh Long, trong Gợi ý Mục vụ lần XI, sẽ nói về Người trẻ với những khát khao, những tổn thương và những tìm kiếm được trích trong Tông Huấn *Christus Vivit* (Chúa Kitô Đang Sống).

Đâu là những tổn thương của người trẻ?

a – Vấn đề tính dục. Trong một thế giới gặp phải thường xuyên chuyện tính dục trai gái, người trẻ bị cám dỗ lỗi phạm sự trinh khiết. Hội Thánh đưa ra những lời khuyên, những tiêu chuẩn luân lý thì "*bị hiểu lầm và xa lánh, vì bị xem như nơi để phán xét và lên án*" (*Christus Vivit* số 81). Nhưng cũng có nhiều người trẻ có thiện chí vẫn ao ước được học hỏi, cần sự đối thoại và trợ giúp để các bạn trẻ này biết biện phân nam nữ, đồng tính luyến ái với những hậu kết của nó. - Giới trẻ bị khoa học tiến bộ, khoa học có thể cấy ghép…gây ảnh hưởng rất lớn về nhân học và đạo đức. Lúc đó mọi người chúng ta có thể quên "*sự sống là một ân ban và chúng ta là những thụ tạo*

giới hạn, chúng ta có thể dễ dàng bị những kẻ có quyền lực về công nghệ biến thành công cụ" (*Christus Vivit* số 82); - Giới trẻ bị lôi kéo mạo hiểm về tính dục, sống thử, tìm kiếm cảm giác...khó trưởng thành trong tình yêu, trong nhân bản thân xác.

b – Sự sinh tồn của người trẻ. Trong quá khứ, người trẻ có những ký ức buồn; trong hiện tại, người trẻ bị thất bại, bị kỳ thị và những bất công phải chịu...và trong tương lai, người trẻ "*có cả những thương tích tinh thần, đó là sức nặng của những lỗi lầm đã phạm, của mặc cảm tội lỗi sau khi phạm sai lầm*" (*Christus Vivit* số 83), không còn thấy ánh sáng hy vọng, nhưng người trẻ sẽ có niềm an ủi thật sự, bởi vì: "*Giữa những thập giá này mà người trẻ phải vác lấy, có Đức Giêsu ở đó để trao ban cho họ tình bạn, niềm an ủi và sự đồng hành có sức chữa lành của Người. Còn Hội Thánh muốn trở nên khí cụ của Đức Giêsu trên con đường này, con đường dẫn đến phục hồi nội tâm và bình an cho tâm hồn*" (*Christus Vivit* số 83).

Người trẻ khát khao tìm kiếm điều gì?

Rất mừng, vì cũng còn một số người trẻ muốn hiểu sự sống là ân ban của Chúa. Chúng cũng có những khát vọng tích cực về nhiều lĩnh vực khác nhau của sự sinh tồn nầy. Tông Huấn *Christus Vivit* số 84 kê ra những khát vọng tích cực này: - "*Nơi một số người trẻ, chúng ta nhận ra họ có một khát vọng về Thiên Chúa, mặc dù không phải là tất cả những phác hoạ về Thiên Chúa đã được mặc khải*"; - Người trẻ mơ ước về tình huynh đệ, sống hài hòa thương yêu giữa những người trẻ với nhau; - Người trẻ muốn phát triển tài năng mà Chúa đã ban cho để giúp đời, giúp đạo; - "*Nơi một số bạn trẻ khác, chúng ta lại thấy họ nhạy cảm đặc biệt với nghệ thuật, hay muốn*

sống hoà điệu với thiên nhiên"; - Người trẻ quan tâm đến vấn đề truyền thông: mạng lưới Internet, truyền thanh và truyền hình không chỉ trong một quốc gia, nhưng toàn cầu. Điều nầy giúp người trẻ mở mang kiến thức, nhưng cũng có phần tai hại, nếu không biết sử dụng đúng hướng của nó. – Lại cũng có những bạn trẻ thích sống cuộc sống khác biệt, sống cuộc sống của chính mình, chớ không hùa theo người khác một cách vô thức.

Người trẻ có khát vọng như thế, cho nên cần "*những nguồn lực nội tại đang chờ đợi và sẵn sàng đón nhận một lời thúc đẩy, soi sáng và khích lệ*" (*Christus Vivit* số 84).

Ai trong chúng ta cũng nhận biết rằng người trẻ có những tổn thương, những thất bại, từ tổn thương, từ thất bại, họ khao khát tìm kiếm những phương dược để chữa lành những tổn thương nầy. Một khi được lành mạnh, họ mới có thể sống trái tim trẻ, và hiện tại hóa thế giới, phát triển thế giới theo tinh thần phúc âm.

Nhờ gương mẫu của Mẹ Maria, nhờ lời chuyển cầu của Mẹ Maria, chúng ta nguyện xin Chúa ban ơn soi sáng hướng dẫn người trẻ khi họ bị tổn tương và thất bại biết tìm kiếm những điều lành, điều tốt theo tinh thần Tông Huấn *Christus Vivit* (Chúa Kitô Đang Sống). Chúc tất cả anh chị em, đặc biệt là các bạn trẻ, Ơn Chúa và sức khỏe để phục vụ Chúa và Hội Thánh của Ngài.

+ Phêrô Huỳnh Văn Hai
Giám Mục Gp. Vĩnh Long

Tháng 11/2020

ĐTC Phanxicô canh thức với giới trẻ Mađagasca

ĐTC mời gọi người trẻ Madagascar trở thành những môn đệ truyền giáo theo lời mời của Chúa Giêsu, dám dấn thân cho ước mơ và đừng bao giờ thất vọng, biết cộng tác với nhau để xây dựng một gia đình quốc gia, một gia đình Giáo hội.

Người trẻ luôn tìm kiếm hạnh phúc

Đức Thánh Cha nói rằng ngài thích nhìn thấy người trẻ là những người tìm kiếm. Như câu hỏi mà Chúa Giêsu đã hỏi hai môn đệ: "Các anh tìm gì thế?" (Ga 1,38). Chúa biết rằng chúng ta đang tìm kiếm "hạnh phúc mà vì đó chúng ta được dựng nên" và "thế gian không thể lấy nó khỏi chúng ta"*(Tông huấn Gaudete et exsultate, 1; 177)*. Mỗi người có lối diễn tả khác nhau, nhưng tự thâm sâu các con luôn tìm kiếm hạnh phúc mà không ai có thể lấy nó đi được.

Đức Thánh Cha lấy lại câu chuyện đi thăm tù nhân của Rova rằng, công việc khởi đầu chỉ là giúp một linh mục, nhưng dần dần nó trở thành sứ mạng của chính bản thân Rova. Trong sứ mạng này, anh ấy đã học cách không dán cho người ta cái nhãn tù nhân nữa, nhưng gọi họ bằng tên của họ, như Chúa làm với chúng ta. Ngài không gọi chúng ta bằng tội lỗi của chúng ta, với những sai lầm, vấp ngã và giới hạn của chúng ta, nhưng Ngài gọi bằng chính tên của chúng ta. Mỗi người đều quý giá trong mắt Ngài.

Chúa tin tưởng và giao phó sứ mạng cho chúng ta

Ngược lại, ma quỷ, dù biết tên chúng ta, nhưng lại thích và liên tục lôi chúng ta trở lại với tội lỗi và sai lầm của chúng ta. Bằng cách này, nó làm cho chúng ta cảm thấy rằng, bất cứ điều gì chúng ta làm cũng chẳng có thể thay đổi được gì, mọi thứ sẽ vẫn y như cũ. Chúa không hành động theo cách này. Chúa luôn nhắc chúng ta về việc chúng ta quý giá như thế nào trong mắt Ngài và Ngài trao cho chúng ta một sứ mạng.

Thật cay đắng, cha không biết có đúng không ... nhưng có một nguy hiểm khi các con nghĩ rằng: "Nó là như thế... không có gì có thể thay đổi và không ai có thể làm được gì". Đặc biệt là khi các con không có những nhu cầu tối thiểu để thực hiện từng ngày; khi cơ hội học tập không đủ; hoặc đối với những người thấy rằng tương lai của họ bị tắt nghẽn do thiếu công ăn việc làm, do sự bấp bênh và bất công xã hội... rồi từ đó bị cám dỗ đầu hàng.

Chúa là người đầu tiên nói: không, đây không phải là con đường. Ngài vẫn sống và Ngài muốn các con cũng sống khi chia sẻ tất cả những món quà và đặc sủng, mơ ước và tài năng của các con (x. nt., 1).

Chúa gọi tên chúng ta và nói với chúng ta: "Hãy theo Thầy!" Không phải để làm cho chúng ta chạy theo những ảo tưởng, nhưng để làm cho mỗi chúng ta trở thành những môn đệ - nhà truyền giáo, ở đây và lúc này. Ngài là người đầu tiên bác bỏ tất cả những giọng điệu tìm cách ru ngủ, làm cho các con thụ động, gây mê hoặc ngăn cản các con tìm kiếm những chân trời

mới. Với Chúa Giêsu, luôn luôn có những chân trời mới. Ngài muốn biến đổi tất cả chúng ta và làm cho cuộc sống của chúng ta trở thành một sứ mạng. Nhưng Ngài đòi chúng ta đừng sợ bẩn tay.

Ngang qua các con, tương lai sẽ đến với Madagascar và Giáo hội. Chúa là người đầu tiên tin tưởng các con và cũng mời các con tin tưởng vào bản thân, tài khéo và khả năng của các con, vốn rất nhiều. Ngài mời các con can đảm và cùng với Ngài để viết nên trang đẹp nhất trong cuộc đời các con, để vượt qua sự thờ ơ, như Rova, đưa ra câu trả lời cho nhiều vấn đề mà các con gặp phải trong tinh thần Kitô giáo. Chính Chúa mời các con trở thành những người xây dựng tương lai (x. nt., 174).
Với những lời như trên, Đức Thánh Cha kết luận với câu hỏi: "Cha hỏi các con và cha mời các con tự hỏi mình: Các con có thể tin tưởng vào chính mình không?"

Đừng tự cô lập

Kế đến, Đức Thánh Cha nhắc đến câu chuyện của Vavy và nói rằng: "Chúa không muốn những nhà thám hiểm đơn độc. Như Vavy Elyssa đã nói rất đúng, không thể là một môn đệ truyền giáo một mình: chúng ta cần người khác cùng sống và chia sẻ tình yêu và niềm tin mà Chúa ban cho chúng ta."

Cuộc gặp gỡ cá nhân với Chúa Giêsu là điều không thể thiếu, không phải một cách đơn độc nhưng trong cộng đoàn. Chắc chắn, mỗi chúng ta đều có thể làm những điều tuyệt vời; nhưng cùng nhau chúng ta có thể mơ ước và dấn thân với những điều không thể tưởng tượng được! Đừng bao giờ tự cô lập hoặc

muốn làm một mình! Đó là một trong những cám dỗ tồi tệ nhất mà chúng ta có thể gặp.

Trong cộng đoàn, chúng ta có thể học cách nhận ra những phép lạ nho nhỏ hàng ngày, cũng như những chứng tá về việc bước theo và yêu mến Chúa Giêsu đẹp như thế nào. Và điều này thường gián tiếp, như trong trường hợp của cha mẹ bạn Vavy, mặc dù thuộc hai dân tộc khác nhau, mỗi người đều có phong tục tập quán riêng, nhưng nhờ tình yêu cho nhau, họ đã có thể vượt qua mọi thử thách và khác biệt, và vạch ra một con đường đẹp để bước đi.

Tất cả chúng ta đều quan trọng và cần thiết; và không ai có thể nói: "Tôi không cần bạn" hoặc "bạn không phải là thành phần trong dự án tình yêu mà Cha đã mơ ước khi dựng nên chúng ta".

"Xin vâng"

Chúng ta là một gia đình tuyệt vời và chúng ta có thể khám phá, những người trẻ thân mến, chúng ta có một Người Mẹ: là vị bảo trợ Madagascar, Đức Trinh Nữ Maria. Cha luôn luôn bị lôi cuốn bởi sức mạnh lời "xin vâng" của Maria khi còn trẻ - sức mạnh của điều Mẹ nói với thiên thần: "xin làm cho tôi như lời sứ thần nói".

Đây không phải là "xin vâng" cho có, như thể "để rồi xem chuyện gì xảy ra." Nhưng là lời "xin vâng" của người muốn dấn thân và sẵn sàng chấp nhận rủi ro, của người muốn đặt cược

mọi thứ, không có bất kỳ điều bảo đảm nào ngoài sự chắc chắn rằng họ là người thực hiện lời hứa.

Đây là những gì chúng ta mong muốn cho Madagascar, cho mỗi người các con và cho bạn bè các con: hãy làm cho ánh sáng hy vọng không bị tắt.

Cuối cùng, Đức Thánh Cha cầu chúc các bạn trẻ: "cha muốn phó thác cuộc sống của mỗi người chúng con, gia đình và bạn bè các con cho Mẹ, để các con không bao giờ thiếu ánh sáng hy vọng và Madagascar có thể sẽ trở thành vùng đất mà Chúa mơ ước."

Văn Yên SJ – Vatican News

LỜI NGUYỆN CHUNG

Kêu mời: Anh chị em thân mến, người trẻ và nhiều người khác luôn khát khao được sống đời đời, tìm kiếm Nước Trời, nhưng lại dễ gặp thấy những tổn thương, những sự dữ, và gương xấu. Hãy đến với Chúa Kitô đang sống để được câu trả lời thoả đáng. Chúng ta cùng hiệp ý cầu nguyện:

1. *Một người hỏi Chúa: "Tôi phải làm gì để được sống đời đời".* Chúng ta cầu nguyện cho mọi người và người trẻ trên thế giới biết tìm đến với Chúa Giêsu và Hội Thánh để được hướng dẫn tới sự an bình và hạnh phúc.
2. *Chúa phán: "Ngươi đã biết các giới răn: đừng phạm tội và hãy thảo kính cha mẹ".* Chúng ta cầu nguyện cho mọi người và người trẻ biết chuyên chăm thực hành các giới răn Chúa để có thể được sống thanh thản đời đời.
3. *Chúa phán: "Ngươi còn thiếu một điều là giúp đỡ người nghèo và đến theo Ta".* Chúng ta cầu nguyện cho mọi người và người trẻ biết thương xót, phục vụ giúp đỡ người nghèo và sống theo lời dạy của Chúa Giêsu.
4. *"Người ấy nghe những lời đó, thì buồn rầu bỏ đi vì anh ta có nhiều của cải".* Chúng ta cầu nguyện cho mọi người và người trẻ, biết trông cậy vào ơn Chúa để vượt qua những trở ngại mà đến với Chúa và được sống đời đời.

Kết thúc: Lạy Chúa, Chúa muốn cứu rỗi mọi người kể cả những người trẻ. Xin ban cho chúng con một trí khôn sáng suốt, để biết phân định đâu là đường lối Chúa dạy bảo mà đạt tới hạnh phúc Nước Trời. Chúng con cầu xin …Amen.

Lm. Phêrô Nguyễn Văn Hiền

TRỞ LẠI NHỮNG QUY ĐỊNH VỀ Ý CHỈ DÂNG LỄ VÀ BỔNG LỄ (tt)

2. Kỷ Luật Áp Dụng

2.2. Một thánh lễ cho một ý chỉ

Theo điều 948 quy định: "Phải áp dụng từng lễ riêng theo từng ý chỉ của mỗi người, một khi bổng lễ đã được dâng và đã được chấp nhận, dù là nhỏ mọn". Có nghĩa là: khi đã nhận bổng lễ, dù nhỏ bé, với một ý chỉ nhất định, thì linh mục phải dâng một thánh lễ theo ý chỉ ấy. Không được phép gom góp nhiều ý chỉ khác nhau, rồi chỉ dâng một thánh lễ cho tất cả các ý chỉ. Điều nầy đã được sắc lệnh của Thánh bộ Giáo sĩ ra ngày 22 tháng 02 năm 1991 nhắc nhở. Dĩ nhiên có luật trừ là chỉ được phép gộp lễ hai ngày trong một tuần đối với những nơi có nhiều ý chỉ được lễ được xin tại nơi đó. Chúng ta sẽ xem luật trừ nầy cụ thể hơn trong phần kế tiếp.

2.3. Vấn đề gộp lễ

Để bổ túc cho Giáo luật về phần ý chỉ "lễ tập thể" (lễ gộp) mà nhiều nơi trong Giáo hội đã có phần lạm dụng vì lý do khác nhau. Nhiều chủ chăn trong Giáo hội thấy việc nầy đã đi quá xa so với điều 948 của Giáo luật quy định, nên xin Tòa thánh cho hướng dẫn cụ thể. Vì vậy, ngày 22 tháng 02 năm 1991, Bộ giáo sĩ đã ra Sắc lệnh "Mos iugiter obtinuit" để hướng dẫn thực hành cụ thể. Vì không phải ai cũng có cơ hội tiếp cận với bản văn của Sắc lệnh, nên người viết xin được ghi lại nguyên văn

và toàn bộ bản văn đã được Đức cố giám mục Micae Nguyễn Khắc Ngữ dịch như sau:

Điều 1

§1. Giáo luật đ.948 nói: "Phải áp dụng từng thánh lễ cho mỗi ý chỉ, vì bổng lễ đã dâng và đã nhận, cho dù bổng lễ đã được nhận là bé nhỏ", cho nên linh mục nào nhận bổng lễ cho được làm một lễ theo một ý chỉ riêng, thì buộc "theo đức công bằng", phải tự mình làm lễ đó (x.GL đ. 949), hoặc trao cho một linh mục khác làm thay, với các điều kiện do giáo luật ấn định (x.GL đ, 954-955).

§2. Linh mục nào đã thu nhận hàng loạt nhiều bổng lễ để làm lễ theo các ý chỉ riêng, nhưng đã gom tất cả lại thành một bổng lễ duy nhất, mà các người xin không được biết gì và ngài chỉ làm một lễ theo một ý chỉ, gọi là (tập thể), như vậy là làm trái với qui luật trên, và chịu trách nhiệm luân lý tùy theo.

Điều 2

§1. Khi các người dâng bổng lễ được báo trước cách rõ ràng và họ đã tự do chấp nhận cho dồn bổng lễ của họ với bổng lễ của người khác thành một bổng lễ duy nhất, thì linh mục có thể thỏa mãn họ với một thánh lễ, cử hành theo một ý chỉ (tập thể) duy nhất.

§2. Trong số này, cần phải công khai ấn định ngày, nơi và giờ cử hành thánh lễ ấy, nhưng không được quá hai lần một tuần.

§3. Xin các chủ chiên của các giáo phận, nơi xảy ra những nố như vậy, hãy nhìn nhận rằng: nếu thói tục này, là một nố ngoại

luật hiện hành, được tràn lan quá độ - cũng dựa trên căn bản những tư tưởng sai lầm về ý nghĩa của các của dâng để xin lễ - thì phải được coi như một lạm dụng và có thể dần dần làm cho các tín hữu mất thói quen dâng tiền xin lễ theo ý chỉ cá nhân, và như vậy, sẽ làm mất một phong tục rất cổ kính và có lợi cho các linh hồn và toàn thể Giáo Hội.

Điều 3

§1. Trong nố được nói ở điều 2, 1, thì chủ tế chỉ được lấy số tiền bổng lễ do giáo phận ấn định (x. GL đ. 952).

§2. Số tiền thặng dư sẽ nộp cho các đấng bản quyền, theo như điều luật 951, ngài sẽ dành tiền ấy cho các mục tiêu do Giáo luật ấn đinh (GL đ. 946).

Điều 4

Cách riêng, trong các đền thờ và các nơi hành hương, người ta xin lễ nhiều, nên các cha quản đốc buộc theo lương tâm phải chăm chú lo liệu sao cho các qui luật chung về vấn đế này được áp dụng cẩn thận (nhất là xem GL đ. 954-956), và các điều luật của sắc lệnh này.

Điều 5

§1. Linh mục nào nhận được nhiều bổng lễ cho các ý chỉ riêng, ví dụ vào dịp lễ cầu hồn hay một dịp lễ nào khác, mà mình không thể làm hết trong một năm (GL đ. 953), thay vì từ chối không nhận nữa, làm thất vọng lòng đạo đức của những người xin lễ, và làm cho họ mất ý chỉ tốt lành, thì hãy trao ý lễ cho

các linh mục khác (GL đ. 955) hay là cho các Đấng bản quyền liên hệ (GL đ. 956).

§2: Nếu trong các hoàn cảnh như vậy, hay giống như vậy, người ta gặp phải nố đã kê ở điều hai, của sắc lệnh này, thì các linh mục hãy theo các qui định ở điều 3 của sắc lệnh.

Điều 6

Các Đức Giám Mục giáo phận có nhiệm vụ đặc biệt phải mau chóng và rõ ràng phổ biến các qui luật này, có giá trị đối với các giáo sĩ triều và dòng, và chăm lo cho họ thực hành.

Điều 7

Tuy nhiên, các tín hữu cũng phải được dạy bảo về vấn đề này, xuyên qua lối dạy giáo lý đặc biệt, mà các điểm chính là: ý nghĩa thần học cao sâu về của dâng cho các linh mục để cử hành thánh lễ, nhất là để tránh nguy cơ vấp phạm về một hình thức buôn bán của thánh! Sự quan trọng khổ hạnh của việc bố thí trong đời sống Kitô giáo đã được chính Chúa Kitô giảng dạy, mà việc dâng tiền để xin lễ là một hình thức rất quí! Sự chia sẻ của cải, do đó, qua việc xin lễ, các tín hữu góp phần vào việc nâng đỡ các thừa tác viên thánh và thực hiện các việc tông đồ của Giáo Hội. (hết Sắc lệnh).

Như vậy, Sắc lệnh đã quy định cách cụ thể và rõ ràng những điều kiện nào thì mới được gộp những ý chỉ được xin trong cùng một thánh lễ. Chúng ta sẽ nói thêm trong phần gợi ý thực hành.

Lm. Phêrô Hồ Hoàng Vũ

ĐTC Phanxicô với các linh mục: Hãy để Chúa Giêsu rửa chân cho anh em

Chiều Thứ Năm Tuần Thánh, do tình hình đại dịch, Đức Thánh Cha cử hành Lễ Tiệc Ly không có nghi thức rửa chân như mọi năm. Trong bài giảng Thánh lễ, Đức Thánh Cha nói với các linh mục: **"Hãy để cho chân mình được Chúa rửa, Chúa là người phục vụ anh em, Ngài gần gũi anh em, để ban cho anh em sức mạnh, để rửa chân cho anh em. Và với ý thức mình cần được rửa, anh em hãy trở thành những người luôn tha thứ, tha thứ với tâm hồn quảng đại"**

Hiện diện trong Thánh lễ tại Đền thờ Thánh Phêrô có khoảng 30 người. Trong đó có Đức Hồng y Angelo Comastri, Giám quản Đền thờ thánh Phêrô, và vị phụ tá là Đức cha Vittorio Lanzani, Đức ông Guido Marini, Trưởng ban phụng vụ và năm Đức ông khác trong Ban nghi lễ phụng vụ của Đức Thánh cha, một phó tế, vài thầy giúp lễ, ca đoàn giảm xuống chỉ còn 8 ca viên và một vài nữ tu và các nhân viên thu hình.

Trong bài giảng ứng khẩu, trước hết, Đức Thánh Cha nhắc lại Bí tích Thánh Thể: "Chúa muốn ở lại với chúng ta trong Bí tích Thánh Thể. Và chúng ta trở thành những nhà Tạm của Chúa, chúng ta mang Chúa theo mình; đến mức chính Chúa nói với chúng ta rằng nếu chúng ta không ăn Thịt Ngài và uống Máu Ngài, chúng ta sẽ không được vào Nước Trời. Đây là mầu nhiệm Mình Máu Thánh Chúa: Chúa ở với chúng ta, và trong chúng ta".

Tiếp theo Đức Thánh Cha nói đến việc phục vụ: "Điều kiện để vào Nước Trời là phục vụ tất cả mọi người và để cho Chúa phục vụ. Điều này thật khó hiểu, chính Thánh Phêrô cũng không hiểu được điều này. Nhưng chỉ khi chúng ta để cho Chúa rửa chân chúng ta, chúng ta mới có thể lớn lên, được tha thứ và được vào Nước Trời".

Sau đó, Đức Thánh Cha nhắc đến 60 linh mục đã chết ở Ý vì phục vụ người bệnh. Theo Đức Thánh Cha các linh mục và các bác sĩ, nhân viên y tá là những "vị thánh ở bên cạnh".

Đức Thánh Cha nhắc đến đời sống chứng tá của các linh mục: "Hôm nay, tôi nhận được thư của một linh mục tuyên úy một nhà tù, ở xa, một cha dòng Phanxicô, kể lại việc cha ấy sống Tuần thánh này thế nào với các tù nhân. Có nhiều linh mục thừa sai đi xa rao giảng Tin Mừng và chết ở đó".

Đức Thánh Cha nói thêm về các linh mục bị vu khống. Có nhiều linh mục không thể ra đường, và nếu có ra cũng không dám mặc áo linh mục, vì bị người ta chửi rủa, lăng mạ.

Đức Thánh Cha nói: "Tất cả các linh mục, giám mục và Giáo hoàng đều là tội nhân, vì thế phải luôn cầu xin tha thứ, và học cách thứ tha".

V ới các linh mục, Đức Thánh Cha nói thêm: "Hôm nay anh em ở với tôi trên bàn thờ. Tôi chỉ nói với anh em rằng: đừng cứng đầu như thánh Phêrô. Hãy để cho chân mình được Chúa rửa, Chúa là người phục vụ anh em, Ngài gần gũi anh em, để

ban cho anh em sức mạnh, để rửa chân cho anh em. Và với ý thức mình cần được rửa, anh em hãy trở thành những người luôn tha thứ, tha thứ với tâm hồn quảng đại".

Ngọc Yến – Vatican

TRANG TU SĨ

CARLO ACUTIS: GƯƠNG SỐNG CHO NGƯỜI TRẺ

Ngày nay, mạng internet phát triển nhanh chóng và ứng dụng của nó vô cùng tiện lợi cho người sử dụng. Chỉ cần có mạng internet và một chiếc smartphone thì có thể giải quyết rất nhiều việc. Nhưng thực tế cuộc sống cho thấy, người dùng internet quá nhiều rất khó để tập trung vào công việc, hay học tập. Theo thống kê của cơ quan chức năng, trung bình mỗi ngày giới trẻ Việt Nam dùng 7 giờ cho mạng xã hội. Với thời gian như vậy, nghĩa là gần bằng 1 phần 3 thời gian của ngày sống.

Nhiều bạn trẻ đã chia sẻ kinh nghiệm của mình khi bị "nghiện" mạng xã hội: "Điện thoại trở thành vật bất ly thân, tôi mang theo kể cả lúc ngồi bàn ăn đến lúc tắm rửa. Trong đầu, tôi nghĩ mình chỉ dành tối đa một tiếng nhưng cứ video này lại nối video khác. Quá khó để dừng lại. Smartphone và Internet ảnh hưởng nhiều đến kết quả học tập. Tôi thường xuyên buồn ngủ trên lớp và nổi cáu vô cớ với mọi người. Ngay

cả khi bạn bè tụ tập, bọn tôi đều chúi mũi vào điện thoại, hiếm khi nói chuyện với nhau". Một bạn khác nói: "Tôi cầm điện thoại mọi nơi, mọi lúc khi có thể. Thỉnh thoảng là để đọc tin tức, đôi khi là tán gẫu với bạn bè. Tôi không rời điện thoại cả khi ăn, khi tắm cũng phải cầm theo điện thoại để đọc hay xem thứ gì đó. Và việc này khiến cho tôi mất nhiều thời gian hơn bình thường để làm những việc mà đáng lẽ ra nếu không có điện thoại thì đã xong từ lâu rồi".

Ngược lại với những người dùng internet cách vô ích, thì trong Giáo Hội đã xuất hiện một vị chân phước nên thánh thiện nhờ mạng internet, đó là Chân Phước Carlo Acutis. Ngài là một bằng chứng cho sự thánh thiện thời hiện đại - hoạt động trên internet để làm cho Nước Cha trị đến. Carlo Acutis là "một người sử dụng internet xuất sắc". Là con nhà giàu nhưng thích sống đời sống khó nghèo, từ nhỏ ngài đã bộc lộ tài năng về công nghệ thông tin. Đặc biệt ngài dùng mạng internet để loan báo Tin Mừng. Ngài qua đời năm 15 tuổi, do bệnh ung thư máu. Câu nói nổi tiếng của ngài làm cho nhiều người trẻ phải suy nghĩ: *"Tôi hạnh phúc được chết vì tôi đã sống mà không lãng phí một phút nào cho những việc không đẹp lòng Chúa".*

"Carlo Acutis đưa Bí tích Thánh Thể vào Internet, lập trang web triển lãm phép lạ Thánh Thể. Anh trở thành một tông đồ đích thực của thông điệp cứu độ, nói về Chúa Giêsu và các bí tích cho những người anh gặp gỡ, chạm đến trái tim mọi người. Vì thế có thể nói, chân phước Carlo Acutis được xem là biểu tượng

của giới trẻ trong việc sử dụng công nghệ internet. Ngài được xem là thánh bổn mạng của những người trẻ thời đại internet. Ngài dùng công nghệ để làm vinh danh Thiên Chúa".

"Carlo là câu trả lời sáng cho mặt tối của internet". Đúng vậy, Carlo đã chứng minh rằng người sử dụng mạng inetnet có thể đạt đến sự thánh thiện tuyệt vời. Vì thế, người ta có thể nên thánh khi sử dụng mạng internet. Tuy nhiên, để nên thánh theo con đường này, Carlo Acutis đã có một nền tảng đạo đức tuyệt vời đó là yêu mến Thánh Thể cách đặc biệt. Carlo đã so sánh rất hay về bí tích Thánh Thể và cuộc sống: "Khi bạn đi xem một trận bóng đá, bạn thấy hàng nghìn người, cũng như khi có chiếc điện thoại mới nhất được phát hành, có những người xếp hàng trước cửa hàng, nhưng tôi không thấy dòng người xếp hàng này trước Nhà Tạm." Carlo nhận ra rằng "mọi người không hiểu tầm quan trọng của Chúa Giêsu trong Bí tích Thánh Thể".

Ngày nay, để sử dụng mạng internet hữu ích như Carlo, người ta cũng phải có một đời sống đạo đức tương xứng, nghĩa là người sử dụng mạng phải có lòng yêu mến Thiên Chúa trên hết như Carlo Acutis đã làm. Bởi mạng inetrnet có thể là con dao hai lưỡi, nó có thể làm cho người ta trở nên xấu đi hoặc trở nên thánh thiện. Điều này đã được Đức thánh cha Phanxicô đề cập đến trong Thông điệp Ngày Thế Giới Truyền Thông: "Internet là một món quà từ Thiên Chúa, và nó cũng là một trách nhiệm

lớn". Và như thế, "Carlo Acutis là một gương mẫu điển hình cho người Công giáo thấy nên sử dụng internet như thế nào".

Nhìn vào mẫu gương của Carlo Acutis, người trẻ cần phải biết điều gì cao quý và giá trị trong cuộc sống này, để sống vui vẻ với đời nhưng vẫn thờ phượng và yêu mến Chúa trên hết mọi sự; nhất là anh chị em tu sĩ, những người đã chọn con đường theo Chúa thì cũng phải cố gắng chọn cho mình một hướng sống tích cực, chỉ có Chúa, Bí Tích Thánh Thể là nguồn sống và là nơi để mình Tôn thờ cách tuyệt hảo. gắn bó với Chúa trong từng công việc hằng ngày và yêu mến Thánh Thể, để từng việc, từng lời nói của mình chan chứa tình yêu thương với những người xung quanh. Đặc biệt là mình phải cố gắng dùng tất cả những gì Chúa ban, mọi phương tiện trong cuộc sống để ca ngợi, chúc tụng và ngợi khen Chúa, cũng như giới thiệu Ngài đến với những ai mà mình gặp gỡ.

Dòng Kitô Vua - Vĩnh Long

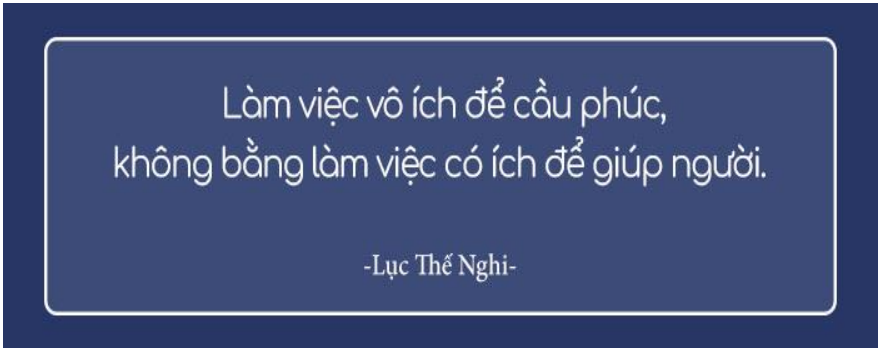

MỘT CHÚT CHO ĐỜI

Người trẻ hôm nay là những người đã, đang và sẽ thay đổi và phát triển bản thân của mình không ngừng để bắt kịp với tốc độ phát triển của thế giới, một thế giới luôn luôn thay đổi và tốc độ thay đổi nhanh đến chóng mặt. Nhưng chính nhờ sự thay đổi đó, đã giúp họ không ngừng vươn lên trong cuộc sống và đạt được những mục tiêu trong cuộc đời, hạnh phúc hơn, thành công hơn, vui khỏe hơn và có giá trị hơn mỗi ngày. Tuy nhiên, có những bạn trẻ được sinh ra trong môi trường giáo dục tốt, có điều kiện để phát triển bản thân; trong lòng tràn đầy niềm tin, ước mơ, sống có hoài bão, có lí tưởng. Bên cạnh đó cũng không thiếu những trẻ vị thành niên đang phải chịu những tổn thương tâm lý, những bi kịch tinh thần. Nhiều bạn đang vật lộn để hiểu về những vết thương của mình, vừa phải tự chữa lành, vừa vùng vẫy đi tìm bản thân để trưởng thành trong thế giới của người lớn.

Hằng ngày nhan nhản trước mắt tôi trên phương tiện truyền thông tin tức đây đó về hình ảnh trẻ vị thành niên phạm pháp, bị bóc lột sức lao động, bị lạm dụng... thật chua xót! Nói chi xa xôi, tôi đã từng chứng kiến cảnh một gia đình trẻ bên cạnh nhà tôi chỉ vì nóng giận nhất thời đã bỏ nhau để lại một đứa con trai chưa đầy 5 tuổi. Sau khi mọi việc trở nên lùm xùm không thể cứu vãn, Chị vợ bỏ ra đi để lại đứa con trai cho chồng nuôi, và nhanh sau đó chị lấy chồng khác không màng đến con trai đang tuổi còn thơ phải xa mẹ. Anh chồng nhận nuôi con nhưng chưa từng dạy con đúng nghĩa, suốt ngày anh đi sớm về khuya, đắm chìm trong ma men, về đến nhà không đánh thì chửi thằng con vì "con mẹ mày xấu xa...". Và cũng

không lâu sau đó, anh rước một cô khác về sống chung. Cảnh "mẹ ghẻ con chồng" làm cuộc đời thằng bé thêm tệ hại hơn. Em chưa một lần được đến trường như các bạn mặc dù đã gần 10 tuổi, nhưng dường như em ấy cũng không tha thiết gì việc đi học mà ngược lại thích la cà ngoài đường, nhiều lần nó ăn cắp bánh ở các cửa tiệm gần trường học bị người ta bắt đưa về cho ba nó đòi đền tiền… Vậy là nó lại bị một trận no đòn.

Tôi còn nhớ dáng vẻ của nó ngày trước khi ba mẹ nó chưa bỏ nhau, một cậu bé trắng trẻo kháu khỉnh, ai thấy cũng thương, tôi cũng thường cho bánh kẹo mỗi dịp về thăm gia đình, vậy mà giờ đây tôi không còn nhận ra nó nữa, thằng bé gần 10 tuổi mà tưởng chừng 5-6 tuổi, thân hình ốm yếu, đen đúa, mặt mũi tèm lem... Tôi thấy đau lòng trước cảnh của thằng bé, nhiều lần tôi nói với má tôi muốn xin ba nó để đưa nó về nhà mồ côi của Nhà dòng cho nó đi học và còn tương lai sau này. Má tôi nghe vậy mừng lắm nên có nói chuyện với ba nó, nhưng anh ta cương quyết không cho đi nên tôi cũng hết cách. Một lần tôi nói chuyện với bé hỏi:

- Con có muốn đi học không?
- Ba không cho đi, Ba nói con lì, ở nhà cho yên - Thằng bé chớp chớp đôi mắt.
- Nhưng, con có thích không?
- Con thích đi theo cô. Ở nhà con bị đòn hoài…

Mấy ngày sau đó khi tôi đi, Má gọi điện nói "thằng bé cứ đến nhà tìm con hoài. Tội nghiệp hết sức!"… Và rồi, cuộc sống nghèo khó, thiếu tình thương và sự quan tâm của ba mẹ đã

biến em thành một đứa trẻ ương ngạnh, nhiều tật xấu khiến nhiều người xa lánh, coi thường...

Giờ đây mỗi lần về nhà nhìn thấy em phì phò điếu thuốc, ăn nói bạt mạng hầu như bất trị, tôi lại cảm thấy hối hận vì sao lúc trước tôi không cương quyết hơn một chút và lời lẽ thuyết phục hơn một chút... thì biết đâu giờ nay tương lai em sẽ tươi sáng hơn một chút.

Ước mong người trẻ hôm nay có được sự hổ trợ đầy đủ về vật chất cũng như tinh thần để chuẩn bị tốt hành trang vững bước vào đời, đó là một nền tri thức rộng, và một nền tảng đạo đức tốt không bị giới hạn hay ngăn trở từ mọi phía, đặc biệt là gia đình, vì gia đình chính là một phần tử của xã hội, gia đình mà tốt đẹp thì xã hội mới tốt đẹp được. Có như vậy, mới mong ước người trẻ trở thành nền tảng là trụ cột của xã hội cũng như Giáo hội Giáo Hội.

MTG Cái nhum

ĐỨNG LÊN SAU KHI VẤP NGÃ

Chưa tròn 3 tuổi, bé Lam đã phải cảnh mồ côi cha mẹ. Lam sống vất vả với bà ngoại. Do kinh tế gia đình eo hẹp, khi lên 5 tuổi, bé Lam được bà gởi vào mái ấm Nhân Ái của quí Sơ. Nơi đây Lam được sự quan tâm chăm sóc của các Sơ nên phát triển về thể lý và học hành rất tốt. Lam sống vô tư với nhóm bạn và tầm vóc lớn dần theo thời gian.Tưởng rằng cuộc đời Lam được yên thân nơi mái ấm nầy. Nhưng khi học xong cấp II, bà ngoại nghe lời xúi giục của người hàng xóm, muốn Lam phải lìa xa mái ấm trở về quê phụ giúp gia đình.

Trong bữa cơm đạm bạc, bà ngoại nhỏ nhẹ nói với Lam:

- Lam à! Xóm nầy nhà ai cũng khang trang, nhờ cho con cái đi làm ở Thành Phố. Con thấy nhà mình mấy năm nay vẫn còn là túp lều lụp xụp. Con đã 15 tuổi, cũng lớn khôn rồi. Ngoại muốn con theo bạn trong xóm đi Thành Phố làm kiếm tiền về cất nhà lại để người ta khỏi cười chê.

Ánh mắt u buồn, sau một thoáng suy nghĩ, Lam khẻ đáp:

- Dạ! Con sẽ cố gắng làm ngoại vui lòng.

Một cô gái đơn sơ chất phác bước vào cảnh phồn hoa, bị nếp sống văn minh hưởng thụ cuốn hút. Vốn khao khát tình thương, Lam đã không giữ được mối tương quan tốt đẹp với các mối liên hệ tình cảm, nhất là không kềm chế được bản năng nên trước những lời đường mật, Lam đã bán rẻ nhân phẩm của mình trong những cuộc vui thâu đêm suốt sáng. Lam không lường được hệ lụy đau thương cho đến khi biết đang mang trong dạ giọt máu hoang. Biết trách ai bây giờ!

Lam lây lất sống cho đến khi con thơ tròn 3 tuổi, Lam mới can đảm bồng bế con trẻ trở về quê thăm ngoại. Chừng ấy Lam mới biết, vì quá mõi mòn chờ đợi, bà ngoại đã qua đời đã hơn 3 tháng!

Thực tế quá phủ phàng, những tổn thương vẫn hằn sâu trong tâm khảm khiến Lam nghĩ ngợi mông lung, thậm chí có lúc Lam đã muốn kết thúc cuộc sống. Nhưng nhìn con thơ vô tội, Lam thổn thức, lòng se lại… Không… không!! Lam tự nhủ: đã một lần vấp ngã, mình phải đứng lên. Phải tìm đến các Sơ. Mái ấm Nhân Ái đang mở rộng cửa chào đón Lam. Và chính nơi đây giúp Lam quên hết quá khứ, tìm được sự bình an và sống vui trong việc phuc vụ trẻ em nghèo, bất hạnh!

Trong bối cảnh xã hội thực dụng, vật chất lên ngôi, người trẻ dễ bị những va vấp, những thất bại nhất là có một quá khứ đau thương đã hằn sâu trong ký ức, đây chính là những thương tích trong tâm hồn. Nhưng với những người có niềm tin, thì "Đây chính là những thập giá phải vác lấy và hãy tin tưởng luôn có Đức Giêsu ở đó để trao ban cho họ tình bạn, niềm an ủi và sự đồng hành có sức chữa lành". (Christus Vivit 83)

MTG Cái Mơn

Mười Vấn Đề Phụ Huynh Thường Thắc Mắc Về Ơn Gọi Thánh Hiến (tt)

6. Tại sao có một số tu sĩ hoặc linh mục mặc áo Dòng hay áo Chức?

Nếu con tôi vào Dòng, cháu có mặc áo Dòng không? Có một số lý do khiến các tu sĩ và linh mục mặc tu phục. Tu phục là dấu chứng diễn tả niềm tin vào Thiên Chúa và sự cam kết dấn thân trong đời sống tu trì. Mặc tu phục cũng là một phương thế giúp các tu sĩ giữ lời khấn Khó nghèo. Khi người tu sĩ mặc tu phục, họ không phải lo lắng về những khoản chi tiêu cho việc mua sắm quần áo hợp thời trang. Riêng đối với một số Hội Dòng, tu phục còn là dấu chỉ của sự sám hối. Một số Hội Dòng cho phép các thành viên của họ được mặc thường phục, vì họ quan niệm rằng dấu chứng có hiệu quả cao nhất cho niềm tin Kitô giáo là đời sống chứng nhân chứ không phải là tu phục. Kinh nghiệm cho thấy có khi tu phục lại là một thứ vật cản không mong muốn đối với các đồng nghiệp. Tu phục nguyên thủy thường rất đơn giản, sau đó được hình thành dần dần qua các thế kỷ. Nhiều linh mục, tu sĩ chọn mặc tu phục suốt ngày để bày tỏ ước muốn sống một cuộc đời khiêm tốn, giản dị.

7. Điều gì sẽ xảy ra nếu con trai hay con gái tôi gia nhập Dòng tu hay Chủng viện?

Đó có phải là một sai lầm không? Trở thành ứng sinh của một Chủng viện hay Hội dòng không có nghĩa là con cái của bạn bị

ép buộc phải trở thành linh mục hay tu sĩ. Các vị phụ trách Huấn luyện sẽ giúp các ứng sinh nhận định xem ơn gọi họ đang tìm hiểu có thích hợp với họ hay không. Chẳng có gì phải xấu hổ nếu bạn trở về gia đình sau khi đã thử vào sống trong Chủng viện hay Dòng tu và nhận ra đó không phải là ơn gọi của bạn. Không bao giờ thử khám phá về ơn gọi của mình mới là sai lầm lớn hơn. Hầu hết những người đã từng sống trong nhà tu Mười Vấn Đề Phụ Huynh Thường Thắc Mắc Về Ơn Gọi Thánh Hiến 3 cho biết rằng thời gian họ sống trong Dòng không hề lãng phí chút nào, trái lại, đó là khoảng thời gian giúp họ xây đắp một mối tương quan gần gũi hơn với Thiên Chúa, đồng thời cũng hiểu biết sâu xa về chính bản thân, và cảm nghiệm được niềm vui khi phục vụ tha nhân.

8. Đâu là điểm khác nhau giữa một Linh mục và một Thầy tu?

Một Linh mục hay một Thầy tu phó thác cuộc đời mình cho Chúa qua ba Lời Khấn: Khiết tịnh, Khó nghèo và Vâng phục để sống như một thành viên trong một Hội Dòng và phục vụ Hội dòng theo đặc sủng riêng.

Các Thầy là phần tử trong cộng đoàn giáo hữu, đã được Chúa kêu gọi làm chứng nhân Nước Trời trong một nếp sống trở nên như anh em, chị em với mọi người (Mt 22,30). Các Thầy phục vụ trong những lãnh vực được dành cho tất cả mọi người như: giáo viên, luật sư, nhân viên xã hội, thợ mộc....

Các Linh mục Triều (thuộc về Giáo phận) tuyên khấn vâng phục Đức Giáo Mục Giáo phận. Trong nghi thức truyền chức Phó tế, họ cũng tự do tuyên hứa sống Khiết tịnh suốt đời. Thông

thường, các Linh mục Triều phục vụ tại các giáo xứ trong Giáo phận mà họ đã được Truyền chức.

Các Linh mục, Dòng hay Triều, được truyền chức để phụng sự Chúa nhân danh Đức Kitô trong tư cách là nhà truyền giáo, thầy dạy, người cử hành các Bí tích, người nâng đỡ kẻ nghèo hèn, để đáp ứng cho những nhu cầu cần thiết của Cộng đoàn đức tin.

(Còn tiếp)

https://nrvc.net/ckeditor_assets/attachments/4014/ten_questions_parents_ask_vietnamese.pdf

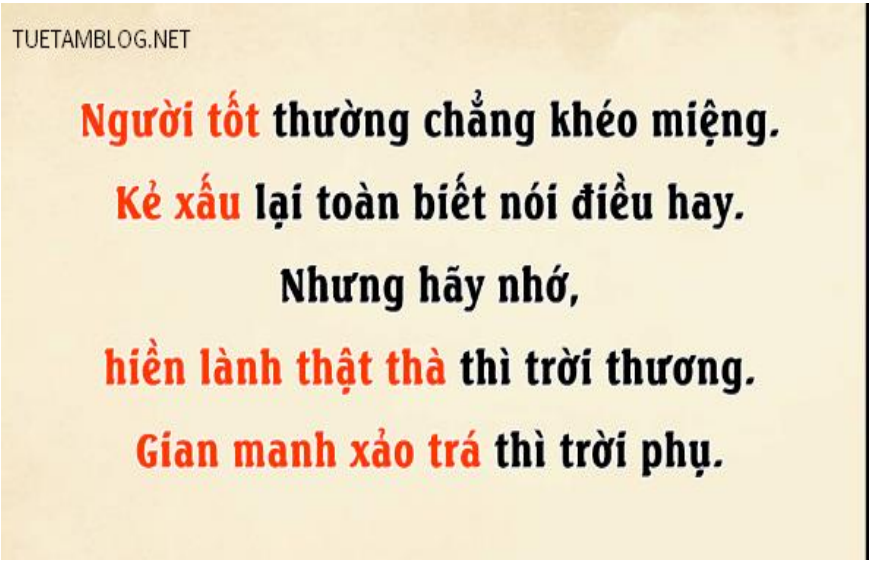

ĐỪNG MÃI IM LẶNG...

Nhiều lúc tôi không muốn liên lạc với bạn bè, người thân... để tôi tập trung vào việc học tập, nghiên cứu hay một công việc mình yêu thích để rồi một lúc nào đó tôi cảm thấy tâm hồn mình sao trống vắng và cô đơn quá.

Vì vậy, tôi tự nghĩ rằng, đừng tiết kiệm những cú điện thoại, hay những like, những comment. Nếu khi đọc status hay note của ai đó, thấy họ thực sự không ổn, và họ quan trọng với tôi, thì đừng im lặng.

Đừng tin tưởng vào khả năng "đồng cảm và thấu hiểu mà không cần nhiều lời" giữa hai người. Một tin nhắn, một cú điện thoại hẹn gặp, hẹn chat nếu hai người đang ở xa nhau sẽ giúp thắt chặt lại sợi dây liên kết vốn đang dần lỏng lẻo kia.

Và tôi cũng nghĩ rằng, mình đừng "đứng bên bờ sông tối tăm nhìn sang đám cháy ở bờ bên kia. Xem đến khi nào lửa tắt, chán đến buồn ngủ."

Lửa sẽ tắt đấy!

Vì "con người, nếu không nhận lại được phần đã cho thì chắc chắn một lúc nào đó sẽ ra đi."

Lm. Phaolô Phan Thanh Duy

HAI MẶT CỦA CUỘC SỐNG

Thế giới ngày nay ngày càng nhỏ bé. Chúng ta đang sống trong một thời đại khoa học kỷ thuật phát triển đến chóng mặt, những hệ quả mà chúng mang lại cho chúng ta thật dồi dào phong phú, nó tạo điều kiện cho con người nhiều lựa chọn để phát triển những tiềm năng của mình. Thế nhưng ngoài những ích lợi mà nó mang đến, những điều mà chúng ta không lường trước được hay điều mà kẻ xấu muốn khai thác chúng cũng là những mối nguy hiểm đáng quan ngại.

Ngày xưa trên những đoạn đường quốc lộ thỉnh thoảng người ta bắt gặp bên vệ đường có một ngôi miếu nhỏ thì chắc chắn rằng ở đó đã từng có một vài vụ tại nạn giao thông chết người đã xãy ra. Ngày nay, nếu cũng làm như ngày xưa thì chắc không đủ chỗ để đặt miếu nữa hoặc phải làm "chung cư miếu" thì mới khả thi. Giao thông phát triển, ai cũng thích bởi chúng ta sẽ được lợi nhiều về thời gian, sức khỏe, kinh tế cũng tăng theo và còn nhiều ích lợi khác nữa, thế nhưng mặt trái của nó cũng thật đáng ngại : trộm cướp cũng dễ dàng tung hoành khắp nơi từ thành thị đến nông thôn. Đường rộng, dễ chủ quan, xe phân khối lớn dễ tạo điều kiện cho tuổi trẻ rủ nhau đua tốc độ. Ngày xưa ra đường đứng hàng giờ chỉ gặp được vài chục chiếc xe qua lại, ngày nay, chỉ cần lơ đễnh trong nháy mắt là đã va quẹt vào xe khác . Ngày xưa cuộc sống gói gọn trong nhà, ngày nay dường như mọi hoạt động đều diễn ra ngoài lộ.

Về thông tin liên lạc cũng vậy. Ngày xưa viết một lá thư gởi đi và chờ nhận được hồi âm phải mất cả tháng trời; ngày nay chỉ trong vài giây người cách xa chúng ta nửa vòng trái đất đã nhận được, không những bằng văn bản mà có thể giao tiếp bằng hỉnh ảnh, giọng nói như đang ở cạnh nhau. Chẳng có gì là ngăn cách cả. Bởi thế mà bao nhiêu cái tốt cái xấu ở bất cứ đâu trên trái đất này người ta điều biết cả. Văn minh hơn cũng có đó mà tệ nạn hơn cũng không vừa. Chẳng hạn điện thoại đi động quả là tiện lợi để chúng ta giữ liên lạc hay những ứng dụng của nó giúp chúng ta dễ dàng mua bán, thanh toán tiền bạc cách dễ dàng, thậm chí nó còn giúp trông trẻ nữa: phát cho đứa bé một cái điện thoại người lớn sẽ thoải mái cả ngày. Cái lợi thì thấy trước mắt đấy, còn cái hại thì ở xa rất khó để nhận ra. Việc dán mắt vào màn hình lâu dẫn khiến người ta bị cận thị. Việc bị cuốn hút vào những trò chơi trong điện thoại khiến trẻ mất khả năng giao tiếp với người ngoài, nguy hiểm hơn, chúng sống trong thế giới ảo mà tưởng rằng đó là thật, hệ quả của nó thì ít nhiều chúng ta cũng đã được nghi thấy trên báo đài . Có đứa trẻ giết bà ngoại khi được hỏi tại sao thị nó trả lời thấy trong game chết rồi sẽ sống lại ! Mới đây có một nữ sinh đai học vì chơi game nợ nần nên đi cướp ngân hàng. Còn biết bao vụ án lừa tình lừa tiền qua những trang mạng hay nhiều người bị hack tài khoản ngân hàng không còn một xu dính túi….

Công nghệ hiện tại mang đến cho nhân loại không biết bao là lợi ích nhưng cũng tiềm tàng không biết bao nhiêu là hiểm nguy. Chẳng hạn, khi một người nào đó lên mạng tìm kiếm mua một món hàng thì sau đó không lâu rất nhiều nguồn hàng sẽ được gởi đến tài khoản mạng của bạn thứ mà bạn đang tìm

kiếm. Thật là thuận tiện phải không, nhưng bạn có nhận ra rằng bạn đang "được" chăm sóc tận tình đến nỗi họ biết bạn ở đâu, đang làm gì, cần gì không? Không biết bao nhiêu vụ bán thông tin cá nhân người tiêu dùng đã xãy ra trên khắp thế giới này. Người ta đang khống chế bạn mà bạn không hề hay biết.

Chưa dừng lại ở đó, hiện tại những ông lớn công nghệ đang phát triển con chip có loại gắn vào da con chip đó tích hợp tất cả thông tin cá nhân kể cả các thẻ tín dụng ngân hàng, chìa khóa điện tử….một loại chip khác gắn vào não gọi là trí khôn nhân tạo giúp người ta thông minh hơn, học hành dễ dàng hơn chỉ cần kết nối nó với một trang web nào đó trên mạng và download thứ mà bạn muốn bạn sẽ có thứ kiến thức bạn cần. Thật hấp dẫn phải không ? thế nhưng nhiều nhà khoa học đã cảnh báo rằng nguy cơ tiềm ẩn rất nhiều cho người dùng bởi bạn sẽ bị lệ thuộc vào máy chủ, người điều hành sẽ biết được chúng ta đang ở đâu, làm gì, có bao nhiêu tiền…..họ có thể khống chế chúng ta bất cứ lúc nào họ muốn.

Tuổi trẻ năng động, việc háo hức đón nhận những cái mới là phương thức phát triển, đi trước đón đầu, thế nhưng thận trọng, dè dặt là điều rất cần thiết từ xưa đến nay. Khôn ba năm, dại một giờ. Những gì chúng ta đã từng chứng kiến trong cuộc sống phải là những bài học, những kinh nghiệm để chúng ta có thể bước tới trong an toàn mà không phải trả giá quá đắt.

Lm. Anttôn Lưu Thanh Tâm

Đức Thánh Cha Phanxicô - Giáo Lý về Gia Đình: Bài 27 - Thứ Tư 26/8/2015

Xin chào Anh Chị Em thân mến!

Sau khi chia sẻ về cách thức gia đình sống thời điểm cử hành và làm việc, **giờ đây chúng ta tiến đến thời gian cầu nguyện**. Thật vậy, tiếng than vãn thường được nghe thấy nhất của Kitô hữu liên quan đến thời gian đó là**: "Tôi cần phải cầu nguyện hơn nữa... Tôi muốn làm thế nhưng tôi thường không có giờ".** Chúng ta liên lỉ nghe thấy như vậy. Niềm tiếc xót này thật sự là chân thành, vì con tim của con người luôn tìm kiếm việc nguyện cầu, mặc dù trong vô thức, và nếu không có giờ cầu nguyện thì họ cảm thấy bồn chồn khắc khoải. Tuy nhiên, **để có giờ cầu nguyện, cần phải vun trồng trong tâm hồn một tình yêu "nồng nàn" đối với Thiên Chúa, một tình yêu cảm mến.**

Chúng ta hãy tự hỏi mình một vấn đề rất đơn giản. Cần phải tin vào Thiên Chúa với tất cả tâm can của mình; cần phải hy vọng rằng Ngài sẽ giúp chúng ta trong những cơn khốn khó; cần phải cảm thấy có nhiệm vụ cảm tạ Ngài. Tất cả những điều ấy đều tốt lành. Thế nhưng chúng ta cũng có yêu mến Chúa của chúng ta một chút hay chăng? Ý nghĩ về Thiên Chúa có tác động chúng ta hay chăng, có làm cho chúng ta bàng hoàng hay chăng, có làm cho chúng ta trở nên dịu dàng hay chăng?

Chúng ta nghĩ đến việc công thức hóa Giới Luật trọng đại là giới luật bao gồm tất cả mọi giới luật khác, đó là "Các người phải kính mến Chúa là Thiên Chúa của các ngươi hết lòng, hết linh hồn và hết sức ngươi" (Đệ Nhị Luật 6:5; Mathêu 22:37). Công thức này sử dụng thứ ngôn từ mạnh mẽ của tình yêu, hướng về Thiên Chúa. Đó, tinh thần cầu nguyện trước hết là ở chỗ này. Và nếu nó ở chỗ này thì nó liên tục ở đó và không bao giờ rời bỏ chỗ ấy. **Chúng ta có thể nghĩ về Thiên Chúa như Đấng âu yếm ôm lấy chúng ta trong cuộc đời chứ không phải là những gì khác hay chăng?** Một niềm âu yếm mà không gì, kể cả chết chóc, có thể tách biệt chúng ta ra khỏi nó? Hay chúng ta chỉ nghĩ về Ngài như là một Hữu Thể cao cả, như Đấng Uy Quyền làm được mọi sự, như Vị Thẩm Phán kiểm soát hết mọi hành động? Dĩ nhiên là tất cả những điều này đều đúng, thế nhưng chỉ khi nào Thiên Chúa là cảm xúc của tất cả mọi cảm xúc của chúng ta thì ý nghĩ của những điều ấy mời được trọn vẹn ý nghĩa của chúng. Bấy giờ chúng ta cảm thấy sung sướng, đồng thời cũng bị bối rối làm sao ấy, vì Ngài nghĩ đến chúng ta và nhất là Ngài yêu thương chúng ta! Điều ấy không phải là những gì ấn tượng hay sao? Không ấn tượng hay sao khi Thiên Chúa chăm sóc chúng ta bằng mối tình của Người Cha? Thật là tuyệt đẹp! Ngài có thể tỏ mình ra như là một Hữu Thể Tối Thượng, ban bố các Giới Luật của Ngài và chờ đợi thành quả. Trái lại, Thiên Chúa đã thực hiện và đang thực hiện một cách bất tận còn hơn như thế nữa. Ngài hỗ trợ chúng ta trên con đường sự sống. Ngài bảo vệ chúng ta. Ngài yêu thương chúng ta.

Nếu lòng cảm mến Thiên Chúa không thắp lên một ngọn lửa, thì tinh thần cầu nguyện không làm nồng ấm thời gian. Chúng

ta cũng có thể lảm nhảm nhiều lời, "như những người dân ngoại" được Chúa Giêsu nói tới, hay cũng có thể trình diễn các nghi thức của mình, "như những người biệt phái làm" (xem Mathêu 6:5-7). **Một con tim có lòng cảm mến Thiên Chúa thì cũng làm cho một ý nghĩ không lời trở thành tác động cầu nguyện, hay thành một lời thỉnh cầu trước tấm linh ảnh, hoặc thành một cái hôn được gửi đến nhà thờ.** Thật là dễ thương khi các bà mẹ dạy cho các đứa con nhỏ của mình gửi một nụ hôn cho Chúa Giêsu hay cho Đức Mẹ. Êm ái biết bao nơi việc làm ấy! Bấy giờ lòng của con trẻ được biến đổi thành một nơi cầu nguyện. Đó là một tặng ân của Thánh Linh. Chúng ta đừng bao giờ quên xin tặng ân này cho từng người chúng ta! Vì Thần Linh Chúa có cách thức đặc biệt để nói trong lòng chúng ta rằng: "Abba - Lạy Cha". Thật vậy, Thần Linh Chúa dạy chúng ta thân thưa "Lạy Cha" như Chúa Giêsu đã thân thưa, một cách thức chúng ta có thể không bao giờ tự mình có được (xem Galata 4:6). Chính ở trong gia đình mà người ta học biết cách cầu xin và cảm nhận được tặng ân này của Thần Linh. Nếu người ta biết thân thưa như thế một cách tự phát như người ta nói "cha" và "mẹ", thì người ta đã biết nó mãi mãi rồi. Khi điều ấy xẩy ra, thì thời giờ của toàn thể đời sống gia đình được bao bọc trong cung lòng tình yêu của Thiên Chúa và tự nhiên tìm giờ cầu nguyện thôi.

Chúng ta biết rõ rằng thời giờ của gia đình là thời giờ phức tạp và đông đúc, một thời giờ bận bịu và bận tâm. Bao giờ cũng chỉ có một chút xíu. Không bao giờ đủ, có quá nhiều điều phải làm. Người nào có gia đình mới sớm biết cách giải quyết cái phương trình mà cho dù các đại toán gia cũng khó lòng mà giải quyết được, đó là trong vòng 24 tiếng đồng hồ làm sao để có

thể gấp đôi lên số giờ này lên! Có những người làm cha làm mẹ có thể đoạt Giải Nobel về điều này: **Từ 24 tiếng họ làm thành 48 tiếng.** Tôi không biết làm sao họ có thể làm được thế nhưng họ vận động và làm được như thế! Có rất nhiều việc trong gia đình!

Tinh thần cầu nguyện là việc trả thời gian về cho Thiên Chúa, nó ra khỏi cái ám ảnh của một cuộc đời lúc nào cũng thiếu giờ, nó lấy lại bình an của những điều cần thiết và khám phá thấy niềm vui của các tặng ân bất ngờ. Các hướng dẫn viên lành nghề ở đây là Matta và Maria, được nói đến trong Phúc Âm chúng ta vừa nghe: cả hai học nơi Thiên Chúa cái hòa hợp của nhịp sống gia đình: vẻ đẹp của việc cử hành, tính thanh thản làm việc, tinh thần cầu nguyện (xem Luca 10:38-42). Việc Chúa Giêsu thăm viếng, Đấng được họ thật sự kính mến, là việc cử hành của họ. Tuy nhiên, một ngày kia Matta đã biết rằng việc tiếp đãi cho dù quan trọng cũng không phải là tất cả mà là lắng nghe Chúa, như Maria đã làm, mới thực sự là những gì thiết yếu, là "phần tốt hơn" của thời gian. **Cầu nguyện xuất phát từ việc lắng nghe Chúa Giêsu, từ việc đọc Phúc Âm.** Mỗi ngày đừng quên đọc một đoạn Phúc Âm. **Cầu nguyện xuất phát từ mối thân tình với Lời Chúa.** Trong gia đình của chúng ta có mối thân tình này hay chăng? **Chúng ta có cuốn Phúc Âm ở nhà hay chăng? Đôi khi chúng ta có mở Phúc Âm ra cùng nhau đọc hay chăng? Chúng ta có suy niệm Phúc Âm trong khi lần chuỗi Mân Côi hay chăng? Phúc Âm được đọc và suy niệm trong gia đình thì như là tấm bánh ngon nuôi dưỡng tâm can của hết mọi người.** Vào buổi sáng hay buổi tối, khi chúng ta ngồi ở bàn, chúng ta hãy học cách cùng nhau đọc lời kinh hết sức giản dị rằng xin Chúa Giêsu đến giữa chúng con như Người

đã ở với gia đình Matta, Maria và Lazarô. Có điều tôi rất lưu tâm và đã từng thấy trong thành phố này đó là có những con trẻ chưa biết làm Dấu Thánh Giá! Thế nhưng anh chị em là người cha người mẹ hãy dạy cho con cái mình cầu nguyện, dạy cho chúng làm Dấu Thánh Giá: đó là một công việc dễ thương của những người làm cha làm mẹ!

Trong việc cầu nguyện của gia đình, nơi tình trạng căng thẳng của gia đình và vào những thời buổi khó khăn của gia đình, chúng ta hãy nhớ đến nhau, nhờ đó mỗi người chúng ta trong gia đình được tình yêu thương của Thiên Chúa bảo vệ.

Đaminh Maria Cao Tấn Tĩnh, BVL, *chuyển dịch (kèm theo nhan đề và những chỗ tự nhấn mạnh)*

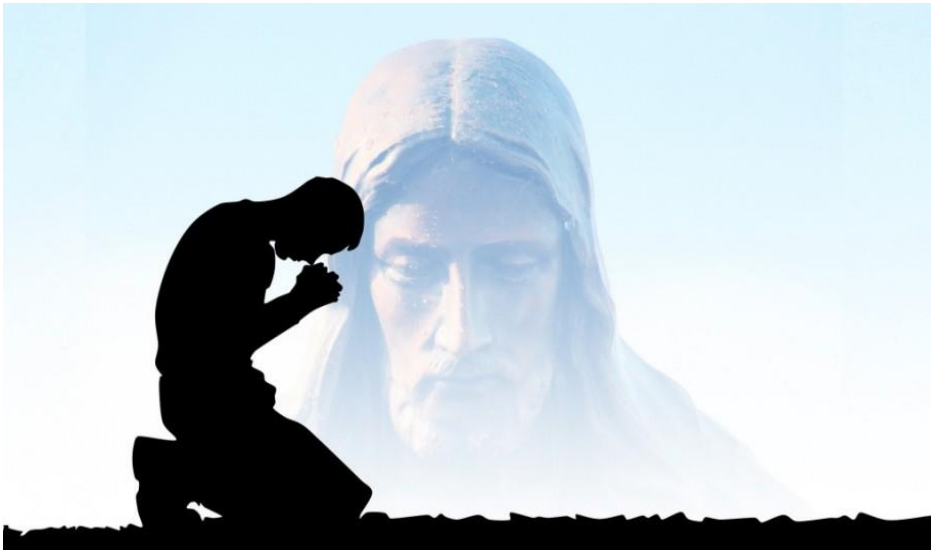

8 lý do tôi lo lắng và hy vọng vào thế hệ tương lai

Bức thư gửi tới trẻ em thế giới của Bà Henrietta Fore, Giám đốc Điều hành UNICEF nhân dịp kỷ niệm 30 năm Công ước Liên Hợp Quốc về Quyền Trẻ em

2. Cứ bốn trẻ em thì có một trẻ có thể phải sống và học tập ở các khu vực có xung đột và thảm họa

Tại sao tôi lo lắng: Trẻ em luôn là nạn nhân đầu tiên của chiến tranh. Ngày nay, số lượng các quốc gia trải qua xung đột đạt mức cao nhất từ trước đến nay kể từ khi thông qua Công ước Liên Hợp Quốc về Quyền trẻ em năm 1989. Cứ bốn trẻ thì có một trẻ hiện đang sống ở các quốc gia bị ảnh hưởng bởi bạo lực chiến tranh hoặc thảm họa dữ dội, với 28 triệu trẻ em bị mất nhà do chiến tranh và tình trạng mất an ninh. Nhiều trẻ mất vài năm học kèm theo hồ sơ thành tích học tập và trình độ học vấn phục vụ việc học tập và sự nghiệp trong tương lai. Xung đột và thiên tai đã làm gián đoạn việc học của 75 triệu trẻ em và thanh thiếu niên, nhiều trẻ phải di cư qua biên giới hoặc chuyển chỗ ở. Đó là một bi kịch đối với cá nhân mỗi trẻ. Từ bỏ khát vọng của cả một thế hệ là một sự lãng phí tiềm năng con người khủng khiếp. Tồi tệ hơn nữa là tất cả chúng ta có thể sẽ phải trả giá với nguy cơ tạo ra một thế hệ trẻ em thất học, mất phương hướng, tan vỡ ước mơ khát vọng và giận dữ.

Tại sao chúng ta hy vọng: Một số nhà nước đã có các chính sách hiệu quả để duy trì việc học tập cho người tị nạn. Khi một

số lượng lớn trẻ em thoát khỏi cuộc chiến ở Cộng hòa Ả Rập Syria đến Lebanon, chính phủ phải đối mặt với thách thức cung cấp nơi học tập cho hàng trăm ngàn trẻ em trong hệ thống trường công lập hiện đang quá tải. Với sự hỗ trợ của các đối tác quốc tế, họ đã biến thách thức đó thành cơ hội và đưa thành công trẻ tị nạn vào trường học đồng thời củng cố hệ thống giáo dục cho học sinh Lebanon.

Và đổi mới kỹ thuật số có thể hỗ trợ chúng ta nhiều hơn nữa. UNICEF đang hợp tác với Microsoft và Đại học Cambridge để xây dựng "hộ chiếu học tập" - một nền tảng kỹ thuật số giúp thúc đẩy các cơ hội học tập cho trẻ em và thanh thiếu niên trong và ngoài biên giới. Hộ chiếu học tập đang được thử nghiệm và thí điểm tại các quốc gia đón nhận người tị nạn, người di cư và người di cư nội địa. Một thế giới bao phủ kỹ thuật số cho phép những người trẻ tuổi tiếp cận với giáo dục, bất kể họ ở trong hoàn cảnh nào. Các giải pháp mở rộng quy mô như hộ chiếu học tập kỹ thuật số hỗ trợ hàng triệu trẻ em phải di cư có được các kỹ năng cần thiết để trưởng thành và phát triển.

Chúng ta phải giúp các con chia sẻ các vấn đề tinh thần một cách dễ dàng

3. Chúng ta phải giúp các con chia sẻ các vấn đề tinh thần một cách dễ dàng

Tại sao tôi lo lắng: Nếu chúng ta tin tất cả những gì bản thân đọc được về thanh thiếu niên ngày nay và những hình ảnh được phản ánh trên truyền hình và phim ảnh, không có gì là lạ

khi chúng ta nghĩ chúng là những đứa trẻ hoang dã, phản xã hội. Nhưng sự thật lại hoàn toàn khác. Bằng chứng thực sự cho thấy thanh thiếu niên ngày nay hút thuốc ít hơn, uống rượu ít hơn, gặp ít rắc rối hơn và thường ít liều lĩnh hơn so với các thế hệ trước. Bạn thậm chí có thể gọi chúng là Thế hệ có ý thức.

Tuy nhiên, tồn tại một nguy cơ đối với trẻ vị thành niên đó là biểu hiện của một xu hướng định hướng sai lầm cực kỳ đáng lo ngại - một điều gợi nhắc chúng ta về tính dễ bị tổn thương vô hình mà những người trẻ tuổi vẫn mang trong mình. Rối loạn sức khỏe tâm thần ở độ tuổi dưới 18 đã và đang gia tăng đều đặn trong 30 năm qua và trầm cảm hiện là một trong những nguyên nhân hàng đầu gây ra khuyết tật ở người trẻ tuổi. Tổ chức Y tế Thế giới (WHO) ước tính có 62.000 trẻ vị thành niên chết trong năm 2016 vì tự gây hại cho bản thân, đây hiện là nguyên nhân gây tử vong xếp thứ ba đối với trẻ vị thành niên ở độ tuổi từ 15 đến 19.

Đây không chỉ là vấn đề của nước giàu - WHO ước tính hơn 90% các vụ tự tử ở tuổi vị thành niên trong năm 2016 xảy ra ở các nước thu nhập thấp hoặc trung bình. Trong khi những người trẻ mắc chứng rối loạn tâm thần nghiêm trọng ở các nước thu nhập thấp thường bỏ qua bước điều trị và hỗ trợ, chưa có quốc gia nào trên thế giới tuyên bố đã khắc phục được thách thức này. Trích dẫn lời của chuyên gia sức khỏe tâm thần thuộc WHO Shekhar Saxena, "khi đề cập đến vấn đề sức khỏe tâm thần, tất cả đều là các nước đang phát triển". Hầu hết các quốc gia thu nhập thấp và thu nhập trung bình chi dưới 1% và các quốc gia thu nhập cao cũng chỉ chi 4% đến 5%

tổng ngân sách y tế cho sức khỏe tâm thần. Rõ ràng cần ưu tiên hơn nữa vấn đề này trên toàn thế giới.

UNICEF làm việc với nhiều trẻ phải chịu những chấn thương không thể tưởng tượng, phân biệt giới tính, nghèo đói cùng cực, bạo lực tình dục, khuyết tật và bệnh mãn tính, sống trong xung đột và những trải nghiệm khác khiến các con có nguy cơ cao gặp phải những nỗi đau về tinh thần. Cái giá phải trả không chỉ mang tính cá nhân, mà còn mang tính xã hội. Diễn đàn kinh tế thế giới luôn xếp hạng sức khỏe tâm thần vào một trong những gánh nặng kinh tế lớn nhất so với bất kỳ vấn đề sức khỏe không lây nhiễm nào. Mặc dù có bằng chứng đã rõ ràng về một cuộc khủng hoảng tiềm tàng và các xu hướng báo động về tỷ lệ tự ngược đãi bản thân và tự tử gia tăng, sức khỏe tinh thần và sức khỏe của thanh thiếu niên thường bị coi nhẹ trong công tác lập chương trình y tế toàn cầu.

Tại sao chúng ta hy vọng: Với một nửa số ca rối loạn sức khỏe tâm thần suốt đời bắt đầu trước tuổi 14, việc tăng cường sức khỏe tâm thần phù hợp với lứa tuổi, phòng ngừa, điều trị và phục hồi chức năng phải được ưu tiên hàng đầu. Phát hiện và điều trị sớm đóng vai trò then chốt giúp ngăn chặn các giai đoạn suy giảm tâm thần dẫn đến điểm khủng hoảng và cuộc sống quý giá của trẻ bị phá hủy và đánh mất. Nhưng tất cả dường như quá quen thuộc, trên con đường tìm kiếm trợ giúp ở giai đoạn đầu, những gì cản trở người trẻ tuổi vẫn luôn là sự kỳ thị và cấm kỵ đang cản trở cộng đồng nói chuyện cởi mở về các vấn đề sức khỏe tâm thần. May mắn thay, điều cấm kỵ này bắt đầu giảm dần, và một lần nữa, những người trẻ tuổi tiên phong mở đường - thành lập các tổ chức phi chính phủ, phát

triển ứng dụng, nâng cao nhận thức và lên tiếng về cuộc đấu tranh của chính mình với bệnh tâm thần và nỗ lực giải quyết tình trạng của bản thân, với hy vọng những người khác cảm thấy được trao quyền để làm điều tương tự.

UNICEF sử dụng các chiến dịch trong trường học để tăng cường thảo luận mở về sức khỏe tâm thần. Ví dụ, tại Kazakhstan, nơi có tỷ lệ tự tử ở trẻ vị thành niên cao nhất thế giới, UNICEF đẩy mạnh nỗ lực cải thiện sức khỏe tinh thần của trẻ vị thành niên thông qua chương trình thí điểm quy mô lớn ở hơn 450 trường học. Chương trình nâng cao nhận thức, đào tạo nhân viên xác định các trường hợp nguy cơ cao và đảm bảo giới thiệu trẻ vị thành niên dễ bị tổn thương cho các chuyên gia y tế. Gần 50.000 thanh thiếu niên tham gia thí điểm có nhiều cải thiện đáng kể về sức khỏe. Chương trình đã được nhân rộng tới hơn 3.000 trường.

Ưu tiên tăng cường sức khỏe tâm thần và phòng ngừa tự tử ở trẻ vị thành niên đã giúp giảm 51% tỷ lệ tử vong do tự gây thương tích ở nhóm tuổi từ 15 đến 17 ở cấp quốc gia và số ca tự tử giảm từ 212 năm 2013 xuống còn 104 vào năm 2018 đối với nhóm tuổi này. Và có lẽ điều quan trọng nhất là sức khỏe tâm thần hiện đang được lồng ghép vào các dịch vụ chăm sóc sức khỏe cơ bản chính thống, giúp khắc phục sự kỳ thị thường cản trở những người trẻ tuổi tìm kiếm sự giúp đỡ.

(còn tiếp)

ĐƯỢC ÍCH GÌ ?

Ai cũng muốn có cuộc sống tốt lành và bình an. Nhưng đôi khi lòng kiêu hãnh và tự cao nổi lên vì những chuyện trái ý, khiến con người hành động theo bản năng, thiếu tự chủ để rồi tự rước hoạ vào thân. Hơn nữa, cuộc đời đâu phải là giấc mơ đẹp, muốn gì là được nấy. Kinh nghiệm cuộc đời cũng đã cho chúng ta thấy rằng: không phải cứ mạnh là thắng, cứ dữ dằn là đè bẹp được người khác! Vì "vỏ quýt dày ắt có ngón tay nhọn"! Có một câu chuyện rất hay, kể về cuộc chạm trán giữa con Rắn Hổ Mang và con Trăn già như sau:

Con Trăn già vô tình chạm vào đuôi con rắn Hổ Mang. Thế là, lòng kiêu hãnh và tự cao không cho phép con Rắn Hổ Mang bỏ qua chuyện ấy. Nó há họng rộng ra hết sức có thể và gào vào mặt con Trăn. Mọi chuyện tưởng như kết thúc khi con Trăn im lặng và bò đi.

Nhưng trước một con Trăn già không có nọc độc, con Rắn Hổ Mang hung tợn bò nhanh đuổi theo, ngoạm chặt vào cổ kẻ đang yếu thế. Nó tưởng có thể ăn tươi nuốt sống kẻ địch cách dễ dàng, rồi sẽ rời đi trong vinh quang. Nhưng mọi chuyện không dễ dàng như thế! Với chút hơi thở và sức lực cuối cùng, con Trăn già đã kịp xiết con Rắn Hổ Mang nghẹt thở, trước khi nó chết vì nọc độc của con rắn hung tợn ấy.

Đọc xong câu chuyện, chắc nhiều người trong chúng ta sẽ nói rằng: Phải chi con Rắn Hổ Mang chịu nhịn một chút thì hay

quá. Bởi lẽ, mọi tranh chấp, cải vã, nóng nảy và hung tợn chỉ khiến những người trong cuộc khổ đau và thiệt thòi mà thôi.

Vì thế, chúng ta rất cần điềm tĩnh, nhịn nhục và hiền hoà nếu muốn có cuộc đời thanh thản và bình yên. Chúng ta cần ghi nhớ kinh nghiệm quý giá và cao siêu của cha ông truyền lại: "Nhịn một chút sóng yên gió lặng; Lùi một bước biển rộng trời cao".

Chúng ta đang sống trong tháng 11, tháng cầu nguyện cho các Tín hữu qua đời. Chúng ta có dịp viếng Nghĩa trang, Đất thánh và nhìn thấy các mộ phần. Bài học sâu sắc về cuộc đời như đang mở ra trước mắt, và thôi thúc chúng ta rằng: Không ai thoát khỏi cái chết! Mạnh mẽ, dữ dằn và độc ác đến đâu rồi cũng phải xuôi tay, nằm im lìm bất động dưới lòng đất quạnh hiu, đi kèm với những lời nguyền rủa, trách mắng và khinh khi của người đời.

Vậy cớ sao ta không chịu sống hiền hoà, tha thứ và nhịn nhục để được Chúa yêu thương và mọi người quý mến ở đời này và cả đời sau nữa?

Những vần thơ sau đây rất thấm thía và rất đang cho chúng ta suy gẫm:
"Đã biết chốn ni là quan trọ,
Hơn, thua, hờn, oán…để mà chi?
Thử ra ngồi xuống bên thềm mộ,
Hỏi họ mang theo được những gì?

Ước gì chúng ta biết cân nhắc và chọn lựa, để sau cuộc đời chóng qua và tạm bợ này, chúng ta không hối tiếc về những việc mình đã làm, nhưng luôn mỉm cười mãn nguyện vì đã chọn và làm những chuyện tốt lành, đem lại an vui và hạnh phúc cho mình và những người xung quanh.

Lm. PX. Lê Liêm

HỎI ĐÁP MỤC VỤ

20 Câu Trả Lời Của Đức Thánh Cha Phanxicô Về Truyền Giáo

"KHÔNG CÓ CHÚA GIÊSU CHÚNG TA KHÔNG LÀM ĐƯỢC GÌ"

20 câu trả lời của Đức Thánh Cha Phanxicô về việc truyền giáo được trích từ "Cuộc phỏng vấn của Gianni Valente với Đức Thánh Cha", Hãng Thông tấn Fides thực hiện.

Nhân cuối Tháng Truyền Giáo Ngoại Thường năm ngoái, Hãng Thông tấn Fides trích dẫn một số đoạn trong cuốn sách dài ghi lại cuộc phỏng vấn của Gianni Valente thuộc Hãng tin Fides với Đức Thánh Cha Phanxicô, trong đó Đức Thánh Cha nhấn mạnh, "Giáo Hội truyền giáo hoặc không phải là Giáo Hội". Cuốn sách này đã được Thư viện điện tử Vatican và nhà xuất

bản Thánh Phaolô phát hành; đã có mặt trong các nhà sách kể từ ngày 5 tháng 11, 2019.

"Niềm vui Tin Mừng tràn ngập tâm hồn và cuộc đời của tất cả những ai gặp gỡ Chúa Giêsu". Đó là lời mở đầu cho Tông huấn Niềm Vui Tin Mừng của Đức Thánh Cha, công bố tháng 11 năm 2013, tám tháng sau mật nghị bầu giáo hoàng mà ngài được chọn làm Giám mục Rôma, kế vị thánh Phêrô. Bản văn phác thảo chương trình triều đại giáo hoàng của ngài đã mời gọi tất cả mọi người tái dung hoà mỗi hành động, suy tư và sáng kiến mang chiều kích Giáo Hội với "việc loan báo Tin Mừng trong thế giới hôm nay". Sáu năm sau, Đức Thánh Cha tổ chức Tháng Truyền Giáo Ngoại Thường vào tháng 10 năm 2019, đồng thời, triệu tập Nghị Trình Đặc Biệt của Thượng Hội Đồng Giám Mục Tại Rôma liên quan đến Vùng Amazon với ý hướng tìm ra những đường lối mới cho việc loan báo Tin Mừng tại vùng "lá phổi xanh" vốn đang bức tử bởi sự khai thác cùng kiệt bạo hành và gây thương tổn cho bao "anh chị em và chị trái đất của chúng ta".

Trong thời gian này, Đức Thánh Cha cũng đã đề cập đến những mối bận tâm khẩn thiết liên quan đến bản chất đặc thù sứ vụ truyền giáo của Giáo Hội trong thế giới ở các huấn từ công khai của ngài. Chẳng hạn, ngài đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần rằng, loan báo Tin Mừng không phải là "cải đạo người khác" nhưng Giáo Hội phát triển nhờ "sự cuốn hút" bởi "chứng tá", đó là một chuỗi cách thức diễn tả hướng đến đề nghị của ngài là làm sao liên kết động lực của từng việc tông đồ với cội nguồn của nó.

Đức Thánh Cha nói đến tất cả những điều này, và nhiều hơn nữa, trong cuộc phỏng vấn được viết thành sách, cuốn sách dài có tựa đề "Không có Ngài, chúng ta không làm được gì": Một Cuộc Đối Thoại Về Việc Trở Nên Những Nhà Truyền Giáo Trong Thế Giới Hôm Nay.
DƯỚI ĐÂY LÀ 20 CÂU HỎI VÀ TRẢ LỜI ĐƯỢC TRÍCH ĐOẠN

Thưa Đức Thánh Cha, Đức Thánh Cha nói, hồi trẻ, Đức Thánh Cha muốn đi truyền giáo Nhật. Vậy chúng con có thể nói, Đức Thánh Cha chưa bao giờ trở thành nhà truyền giáo?

Tôi không biết, tôi vào Dòng Tên vì được đánh động bởi ơn gọi truyền giáo của họ, đánh động bởi việc họ luôn luôn đi đến những vùng biên giới. Lúc đó tôi không thể đến Nhật, nhưng tôi luôn cảm thấy rằng, để loan báo Chúa Giêsu và Tin Mừng của Ngài, thì nhất định phải đi ra, và tiến về phía trước.

Đức Thánh Cha không ngừng nhắc đến "Một Giáo Hội lên đường". Nhiều người đã mượn cách diễn tả này và đôi khi, xem ra, nó trở thành một khẩu hiệu gây nhàm chán, ngày càng được nhiều người nại đến để trách cứ Giáo Hội về cái mà Giáo Hội nên và không nên.

"Một Giáo Hội lên đường" không phải là cách nói mang tính thời thượng do tôi phát minh; nó là lệnh truyền của Chúa Giêsu, Đấng trong Tin Mừng Marcô, đã kêu gọi những ai theo Ngài tiến vào giữa lòng thế giới và loan báo Tin Mừng "cho mọi loài thọ tạo". Giáo Hội hoặc là lên đường hoặc không còn là Giáo Hội; Giáo Hội hoặc là truyền giáo hoặc không còn là

Giáo Hội. Nếu không lên đường, Giáo Hội sẽ mục ruỗng và trở thành một thứ gì đó.

Giáo Hội sẽ là gì nếu không loan báo Tin Mừng và không lên đường?

Giáo Hội sẽ trở thành một hiệp đoàn tâm linh, một tổ chức đa quốc gia nhằm đưa ra những phát kiến và những thông điệp mang tính đạo đức và tôn giáo. Điều này chẳng có gì sai, nhưng đó không phải là Giáo Hội. Đây là một nguy cơ đối với bất cứ một cơ cấu tĩnh nào trong Giáo Hội. Rốt cuộc, chúng ta sẽ chế ngự Chúa Kitô; các bạn sẽ chẳng còn là chứng tá cho những gì Ngài làm, nhưng thay vào đó là nói thao thao bất tuyệt thay cho một ý tưởng nào đó của Chúa Kitô; một ý tưởng mà các bạn đã cải biến và thuần hoá cho phù hợp với mình. Các bạn tổ chức điều này, điều kia, các bạn trở thành những nhà quản lý hẹp hòi của đời sống Giáo Hội, nơi mà mọi việc phải xảy ra theo một kế hoạch đã lập sẵn, mọi thứ phải tuân theo các chỉ thị; thế nhưng, ở đó, không bao giờ xảy ra cuộc gặp gỡ với Chúa Kitô, một cuộc gặp gỡ vốn đã chạm đến cõi lòng các bạn từ thuở ban đầu.

Thưa Đức Thánh Cha, việc truyền giáo tự nó có phải là một liều thuốc giải cho mọi vấn đề không? Liệu ước muốn và nỗ lực "ra đi" truyền giáo có đủ để tránh khỏi những sự méo mó này?

Truyền giáo, "Giáo Hội lên đường", không phải là một chương trình, một ý hướng được thực hiện duy bởi sức mạnh của ý chí nhưng chính Chúa Kitô là Đấng làm cho Giáo Hội ra khỏi

chính mình. Trong sứ vụ rao giảng Tin Mừng, các bạn lên đường vì lẽ Chúa Thánh Thần đang đẩy và đang mang các bạn đi. Và khi đến nơi, các bạn nhận ra rằng, Ngài đã ở đó trước rồi, Ngài đang chờ đợi các bạn. Thần Khí Chúa đã đến trước, Ngài đã dọn sẵn lối cho các bạn và Ngài đang sẵn sàng hoạt động.

Trong cuộc gặp gỡ Các Hội Giáo Hoàng Truyền Giáo, Đức Thánh Cha đã đề nghị các thành viên đọc Công Vụ Tông đồ như một bản văn thường xuyên được dùng để cầu nguyện; thưa Đức Thánh Cha, tại sao lại là một trình thuật thời kỳ đầu của Giáo Hội mà không phải là một thủ bản chiến lược truyền giáo "hiện đại"?

Nhân vật chính trong Công Vụ Tông Đồ không phải là các tông đồ mà là Chúa Thánh Thần. Các tông đồ là những người đầu tiên nhận ra Thánh Thần và làm chứng cho Ngài. Khi thông truyền những quyết định được Công Đồng Giêrusalem ấn định cho cộng đoàn ở Antiôkia, các ngài viết, "Thánh Thần và chúng tôi đã quyết định". Các ngài chân nhận rằng, chính Chúa Giêsu, Đấng mỗi ngày, làm cho họ có thêm "những người được cứu", chứ không phải những nỗ lực thuyết phục của con người.

Và từ đó tới nay cũng như vậy? Chẳng có gì thay đổi sao, thưa Đức Thánh Cha?

Kinh nghiệm của các tông đồ như một kiểu mẫu luôn có giá trị. Chỉ cần nghĩ đến những gì đã xảy ra cùng lúc trong sách Công Vụ Tông Đồ, chúng không hề bị gò ép. Đó là một câu chuyện

của con người; ở đó, các môn đệ luôn đến sau, khi họ đến thì Thánh Thần đã hoạt động rồi. Ngài chuẩn bị và hoạt động trong các tâm hồn; Ngài đảo lộn các kế hoạch của họ. Chính Ngài đồng hành, hướng dẫn và an ủi họ trong mọi cảnh huống mà họ thấy mình còn sống sót. Khi các vấn đề và các cơn bách hại xảy đến, Thánh Thần cũng hoạt động ở đó theo một cách thế thậm chí còn kinh ngạc hơn, bằng sự xoa dịu, ủi an của Ngài như những gì đã xảy ra sau cuộc tử đạo tiên khởi của Thánh Têphanô.

Điều gì xảy ra sau đó thưa Đức Thánh Cha?

Thời kỳ bách hại nổi lên, nhiều môn đệ trốn khỏi Giêrusalem, họ đến miền Giuđêa và Samaria. Ở đó, trong khi bị phân tán và lẩn trốn, dẫu cho lẻ loi và không có sự hiện diện của các tông đồ vốn đang ở lại Giêrusalem, họ vẫn bắt đầu loan báo Tin Mừng. Họ được rửa tội và Thánh Thần cũng ban cho họ dũng khí tông đồ. Ở đó, lần đầu tiên chúng ta nhận ra rằng, chỉ cần phép rửa là đủ để trở thành người rao giảng Tin Mừng. Và đó là truyền giáo; truyền giáo là hoạt động của Chúa Thánh Thần. Chẳng có gì gây kích động, cũng chẳng cần phải tổ chức, phải gào thét; chẳng cần quảng cáo hay mưu mẹo gì cả. Tất cả những gì chúng ta cần làm là cầu xin cho có thể lặp lại kinh nghiệm ấy ngay hôm nay; cái kinh nghiệm khiến chúng ta có thể nói, "Thánh Thần và chúng tôi đã quyết định".

Thưa Đức Thánh Cha, nếu không có kinh nghiệm này, những lời kêu gọi cổ võ cho việc truyền giáo sẽ có ý nghĩa gì?

Không có Chúa Thánh Thần, ước muốn truyền giáo sẽ trở thành một cái gì đó hoàn toàn khác. Tôi có thể nói, đó là một kế hoạch chinh phục, với cớ là chúng ta đang chinh phục một

điều gì đó; một chinh phục đạo đức, hay có thể, một chinh phục ý thức hệ, vốn có thể được thực hiện, thậm chí, với những ý hướng ngay lành. Nhưng đó là một điều gì khác, chứ không phải truyền giáo.

Trích dẫn lời Giáo Hoàng Bênêđictô XVI, Đức Thánh Cha thường lặp đi lặp lại rằng, Giáo Hội phát triển nhờ sự cuốn hút. Ý của Đức Thánh Cha là gì? Ai cuốn hút? Ai bị cuốn hút?

Chúa Giêsu nói điều đó trong Tin Mừng Gioan, "Khi Tôi được giương lên khỏi mặt đất, Tôi sẽ kéo mọi người lên với Tôi"; cũng trong Tin Mừng Gioan, Ngài còn nói, "Không ai có thể đến được với Tôi nếu Chúa Cha, Đấng đã sai Tôi, không lôi kéo người ấy". Giáo Hội đã luôn luôn nhận ra rằng, đây là một mẫu thức đặc thù của mọi hoạt động vốn đem chúng ta đến gần Chúa Giêsu và Tin Mừng hơn. Đó không phải là một sự thuyết phục, một sự giải thích hợp lý, cũng không phải là việc có được một chỗ đứng nào đó; không phải là một áp lực hay một sự cưỡng ép. Nhưng nó luôn luôn là một sự cuốn hút; ngôn sứ Giêrêmia đã nói rồi, "Ngài quyến rũ con, lạy Chúa, và con đã để cho ngài quyến rũ". Và điều này đúng với các tông đồ, các nhà truyền giáo và cũng đúng với công việc của họ.

(còn tiếp)

Chuyển ngữ: Lm. Minh Anh, Tgp. Huế

KÍNH TRỌNG THỂ CÁC THÁNH NAM NỮ
THUỘC VỀ CHÚA

Hôm nay, ngày rất đặc biệt và vui mừng cho toàn thể Hội thánh, vì chúng ta được mừng kính toàn thể các thánh nam nữ trên trời. Trong gia đình đức tin, các thánh là những người anh chị em của chúng ta. Nhưng giờ đây, các ngài đã hoàn toàn thuộc về Chúa và đang tận hưởng hạnh phúc vĩnh cửu bên Chúa.

Trong năm Phụng vụ, chúng ta đã có dịp mừng kính nhiều vị thánh được Giáo hội tuyên phong. Nhưng các thánh đâu chỉ là những đấng được Giáo hội tuyên phong, mà mà còn là tất cả các đấng đang ở trong Nước Trời, đang hưởng niềm hoan lạc muôn đời bên Chúa. Có một vài câu hỏi thú vị được đặt ra, liên quan đến vinh quang Nước Trời mà các thánh đang tận hưởng:
- Đã có bao nhiêu vị thánh trên thiên đàng? Chúng ta hãy lắng nghe thánh Gioan tông đồ thuật lại cho chúng ta qua sách Khải Huyền: "Tôi thấy: kìa một đoàn người thật đông đảo, không tài nào đếm nổi, thuộc mọi dân, mọi chi tộc, mọi nước và mọi ngôn ngữ. Họ đứng trước ngai và trước Con Chiên, mình mặc áo trắng, tay cầm nhành lá thiên tuế. Họ lớn tiếng tung hô: "Chính Thiên Chúa chúng ta, Đấng ngự trên ngai, và chính Con Chiên đã cứu độ chúng ta." (Kh 7,9-10). Như vậy, đã có rất đông người được Chúa đón nhận vào Nhà Chúa, đến mức không tài nào đếm nổi. Rất có thể, trong số đó, có những người rất gần gủi và thân thương với ta ở trần gian này.

- Còn bao nhiêu chỗ nữa trên Thiên đàng? Chúa Giêsu đã từng khẳng định cho tất cả các môn đệ và cho tất cả chúng ta rằng: "Trong nhà Cha Thầy, có nhiều chỗ ở, nếu không Thầy đã nói với các con rồi" (Ga 14,2). Như vậy, chỗ ở trong Nước Trời, trong nhà Cha trên trời là vô hạn. Chúng ta không cần phải lo sợ về điều đó. Chỉ cần chúng ta phấn đấu để được vào Nước của Chúa mà thôi.

- Có phải chỉ một ít người được cứu độ không? Chúa Giêsu cũng đã từng giải đáp thắc mắc này cho những người Do thái theo Chúa ngày xưa: "Hãy chiến đấu để qua cửa hẹp mà vào, vì Tôi nói cho anh em biết: có nhiều người sẽ tìm cách vào mà không thể được" (Lc 13,24). Như vậy, Nước Chúa không có giới hạn về số lượng, nhưng dành cho tất cả những ai đáp ứng được những đòi hỏi của Tin mừng của Chúa.

- Bằng cách nào mà các thánh được vinh phúc như thế? Thưa: Họ là những người "đã phải trải qua đau khổ lớn lao, đã giặt và tẩy áo mình trong Máu Con Chiên là Đức Giêsu". Như thế, các thánh là những con người cũng hoàn toàn giống như chúng ta, nhưng các ngài đã biết tận dụng ơn Chúa cùng với những cố gắng của mình để chiến đấu chống lại những các cám dỗ, biết xa tránh các dịp tội và trung thành với Chúa. Có thể nói, các ngài là những con người bình thường nhưng đã có những cố gắng phi thường trong việc "kính mến Chúa trên hết mọi sự và yêu thương anh em như chính mình". Các ngài đã tận dụng cách khôn ngoan một trong những con đường nên thánh trong "Tám Mối Phúc" mà Tin Mừng theo thánh Matthêu hôm nay đã chỉ ra cho chúng ta. Nói các khác, các thánh là những người đã biết sống khó nghèo, sống hiền lành, chịu sầu khổ, khát

khao trở thành người công chính, biết thương xót người, biết giữ tâm hồn trong sạch, nỗ lực xây dựng hòa thuận, trung thành với Chúa dù có bị bách hại và loại trừ bởi quyền lực thế gian. Tất nhiên, không phải các thánh đã thực hiện tất cả các mối phúc nói trên, nhưng các ngài đã sống trọn vẹn một trong các mối phúc đó. Có những vị thánh có đời sống tốt lành từ thuở mới sinh, nhưng cũng có những vị thánh từng có quá khứ không mấy tốt đẹp (như thánh Phaolô, thánh Augustinô, thánh nữ Maria Mađalêna…), nhưng các ngài đã biết hồi tâm, sám hối và quyết liệt thay đổi cuộc đời của mình để được thuộc về Chúa.

Mừng kính các thánh Nam Nữ, chúng ta thấy được tình thương lạ lùng của Chúa dành cho loài người chúng ta, và cũng là dịp thắp sáng lên niềm hy vọng cho tất cả chúng ta trong hành trình theo Chúa. Như thấy được tình thương của Chúa cùng với niềm hy vọng vào một tương lai huy hoàng phía sau cuộc đời này, thánh nữ Têrêsa Hài Đồng Giêsu đã thốt lên: "ông này bà nọ nên thánh được, tại sao tôi lại không?", và thánh nữ đã làm được điều kỳ diệu ấy. Cũng vậy, nhiệm vụ của từng người chúng ta là phải nên thánh bằng mọi cách trong sự tín thác vào Chúa. Bởi lẽ, không nên thánh thì không được vào Nước Chúa và không không thuộc về Chúa.

Nên thánh không phải là một đặc quyền đặc lợi của riêng ai; cũng không giới hạn số lượng người nên thánh, nhưng tất cả đều được Chúa mời gọi: "Các con hãy nên hoàn hảo như Cha các con trên trời là Đấng hoàn hảo"! Thiên Chúa là Cha của chúng ta luôn mong muốn cho tất cả mọi người được hưởng hạnh phúc vĩnh cửu: "Điều Thiên Chúa muốn là anh em được

cứu độ". Hơn nữa, việc nên thánh, không chỉ là một lời mời gọi, mà còn là một lệnh truyền: "Các ngươi hãy nên thánh vì Ta là Đấng Thánh". Bởi thế, chúng ta phải quyết tâm nên thánh và đừng để một rào cản nào ngăn bước chúng ta nên thánh. Chúng ta cũng cần ghi nhớ: không có con đường nên thánh nào an toàn và chắc chắn cho chúng ta, ngoài con đường mà Đức Giêsu Kitô và các thánh đã đi. Đó chính là con đường Tám Mối Phúc thật, con đường của sự từ bỏ, hy sinh, phục vụ và yêu thương đến cùng.

Nguyện xin Chúa giúp con bắt đầu và lại bắt đầu, để trong Chúa, con sẽ chiến thắng và tươi sáng hy vọng. Amen.

Lm. PX. Lê Liêm

CN 32 TN – Năm A

Mt 25, 1-13

"Bạn sẽ làm gì nếu bạn biết rõ bạn chỉ sống đúng một ngày nữa thôi?" Đó chính là câu hỏi của một nhà giáo đã đặt cho 625 học sinh người Đức trong 12 trường, và có kết quả: 20% được hỏi liền trả lời: "Chúng sẽ dùng thời cơ còn lại để uống say sưa, hút ma túy để vui chơi cho thoả thích". Cuối cùng một nữ sinh 18 tuổi trả lời rằng: "Tôi sẽ dành thời gian còn lại để chuẩn bị cho giờ cuối cùng của tôi. Tôi sẽ dành buổi tối cuối cùng để gặp Chúa và cảm tạ Chúa đã ban cho tôi một đời sống hạnh phúc và đầy đủ".

Quả thật, cô nữ sinh trong câu chuyện trên rất giống với năm cô khôn ngoan, cô đã sống một cuộc sống với tinh thần trách

nhiệm cao, luôn làm tròn bổn phận, đặc biệt là bổn phận của người Kitô hữu, và cô đã sống những giây phút hiện tại thật xứng đáng, thật tuyệt vời như đầy tớ trung tín.

Tin Mừng hôm nay có nói: Năm cô khôn ngoan cũng ngủ như năm cô khờ dại, thế mà được coi là có thái độ tỉnh thức, bởi vì tuy ngủ nhưng họ đã chuẩn bị những thứ sẵn sàng cần thiết. Như thế, tỉnh thức không phải là không được nghỉ ngơi. Tỉnh thức là chu toàn trách nhiệm: khi chưa xong thì phải lo cho xong, khi đã xong rồi thì mới có quyền được nghỉ ngơi.

Một số sinh viên trong câu chuyện trên cũng muốn ăn chơi cho thỏa thích trước khi chết, họ chẳng khác gì năm cô khờ dại là "sống mặc kệ, sống tới đâu hay tới đó", cách sống kiểu đó cũng là biểu hiện của những người gần chết mới nghĩ đến việc linh hồn của mình, đôi khi việc ấy quá trể rồi.

Một lần nữa Tin Mừng đặt ra cho chúng ta một giá trị phải chọn lựa. Đó là chọn khôn ngoan theo kiểu loài người hay theo kiểu của Thiên Chúa. Sự khôn ngoan của Nước Trời đó là thái độ sẵn sàng và tỉnh thức, sống trọn vẹn giây phút hiện tại, chu toàn bổn phận hàng ngày với lòng yêu mến. Là sống như lời Thánh Phaolô khuyên nhủ giáo đoàn Ephêsô: "Anh em hãy cẩn thận xem xét cách ăn nết ở của mình, đừng sống như kẻ khờ dại, nhưng hãy sống như người khôn ngoan biết tận dụng thời buổi hiện tại vì chúng ta đang sống giữa những ngày đen tối" (Ep 5, 15-16).

Muốn cho ngọn đèn đức tin luôn cháy sáng, chúng ta phải nỗ lực "châm dầu" vào. Một giọt dầu của hy sinh nhỏ bé âm

thầm, giọt dầu của sự cho đi, tiêu hao vì bổn phận. Có thể đó là dầu của những trái ý, những giằng xé trong tâm hồn khi phải đối diện và chọn lựa giữa điều tốt và điều xấu. Giọt dầu đó phải được châm vào mỗi ngày, bền bỉ và tha thiết trong cầu nguyện, tận tụy và vẹn tròn trong bổn phận. Giọt dầu ấy có thể khô cạn vì những đam mê của tính xác thịt, vì những ươn hèn do bản tính yếu đuối mỏng dòn của thân phận con người nhưng nếu không có nó chúng ta sẽ bị loại khỏi Nước Trời.

Người Kitô hữu chúng ta được mời gọi hãy nhiệt thành trong đức tin và can đảm trong sự chu toàn sứ mạng mà Thiên Chúa trao phó cho chúng ta trong gia đình, trong cộng đoàn, nghề nghiệp, họ đạo và trong xã hội chúng ta đang sống. Không ai biết bao giờ Chúa đến gọi mình, hôm nay hay ngày mai? Mùa thu hay mùa xuân? Chúng ta chỉ xin Chúa giúp chúng ta tỉnh thức để đón chờ ngày đó với tinh thần sẵn sàng.

Xin cho chúng ta đừng mải mê chuyện đời thế sự mà quên đi bổn phận làm con cái Chúa. Xin cho chúng ta luôn tỉnh thức chờ đợi với hy vọng được vào dự tiệc cưới của Con Thiên Chúa trong Nước Hằng Sống. Amen

Lm. Phêrô Nguyễn Thanh Phong

CN 33 TN – Năm A

Mt 25, 14-30

THIÊN CHÚA CHÚNG TA CHỊU TRÁCH NHIỆM

Câu chuyện do Chúa Giêsu đặt ra về việc sử dụng các nén bạc là một dụ ngôn tiêu biểu chứ không phải là một ẩn dụ. Dụ ngôn là một so sánh toàn thể, cụ thể và đầy hình ảnh, cố ý giúp người ta hiểu một điều giảng dạy. Không nên xét quá kỹ về mỗi chi tiết, nhưng phải tìm bài học toát ra từ toàn thể, ẩn dụ là một số hình ảnh (sắp đặt thành một câu chuyện hy có khi không sắp đặt) nối tiếp nhau, mỗi một yếu tố đều tương ứng với các chi tiết của ý tưởng muốn diễn tả. Dụ ngôn các nén bạc đòi hỏi một cách hiểu toàn thể để rút ra một bài học lớn. Không nên cắt nghĩa chi tiết để rút ra các kết luận nhỏ; bài học lớn mà Chúa Giêsu muốn trình bày như sau: người môn đệ phải bày tỏ lòng trung thành tích cực phục vụ Thiên Chúa, ngược với sự thụ động lười biếng đồng nghĩa với bất trung, Người Kitô hữu chân chính sống cả đời trong sự trông đợi tích cực và có trách nhiệm. Việc so sánh ông chủ hà khắc đối với người làm có thể làm cho cảm xúc Kitô giáo của chúng ta thấy khó chịu. Chỉ cần nhớ lại Chúa Giêsu dùng các điều thấy trong lối sống thời Ngài mà so sánh; Ngài không nói nó xấu hay tốt, Ngài chỉ dùng như những sự kiện thấy được để rút ra những bài học. Trong trường hợp này, Ngài đặt ra một câu chuyện có thể tin được theo lối sống và tập tục thời ấy và qua đó Ngài rút ra một giáo huấn. Chúa nhấn mạnh ở điểm nào?

1) Ở sự nhanh nhẹn của các tôi tớ tốt. Họ ra đi ngay làm lợi số vốn được trao phó. Không những số tiền trao cho họ khiến nảy sinh ý thức trách nhiệm, nhưng tức thì gây nên ý muốn hành

động. Hơn nữa họ không sợ phiền hà. Người tôi tớ thứ nhất và thứ hai ra đi và làm số vốn lợi gấp đôi. Việc phục vụ Thiên Chúa đòi hỏi người ta không được an thân trong sự bảo đảm của cái đã có. Không có gì là thực sự nắm chắc. Người ta chỉ duy trì được cái đang có bằng cách gia tăng nó lên. Cuộc sống siêu nhiên ở tron thế động. Không ngơi nghỉ, không khép mình ở một mức tưởng đã đạt tới. Vì là một cuộc sống, nó đòi hỏi phải tăng trưởng mà không mất đi những gì nuôi dưỡng nó. Nhanh nhẹn là ở chỗ không mất thì giờ trong những điều khởi sự và không thối chí cố gắng liên tục.

2) Chúa nhấn mạnh về nguy hiểm của sự lười biếng tinh thần. Nó bị kết án thực sự: Người tôi tớ lười biếng không làm mất nén bạc được trao phó, anh ta trả lại cho ông chủ nhưng anh ta phạm lỗi lười biếng không chịu hoạt động. Có một thái độ lười biếng tinh thần cứ nghĩ Thiên Chúa không khó tính và chúng ta ra sao Người sẽ chấp nhận như vậy, miễn là chúng ta làm cho Người một vài điều tối thiểu. Như thế là xét sai vấn đề. Thiên Chúa để cho chúng ta chịu trách nhiệm về những gì cuộc sống chúng ta đã làm hay không làm được. Không tiến bộ trong đức tin- đức mến, trong hoạt động (nếu ơn gọi chúng ta hoạt động) bị xét xử như một tội bất trung. Điều chính không phải làm ra được nhiều. Thiên Chúa ban cho mỗi người tùy theo khả năng khác nhau, Ngài cũng chờ đợi những thành quả khác nhau. Người đã nhận nhiều, sẽ phải trả nhiều hơn kẻ nhận ít. Nhưng cả hai phải tích cực phát triển những ân huệ Chúa đã giao phó.

Một câu hỏi cuối. Tại sao Thiên Chúa là Đấng có tình thương cứu độ vô biên và nhưng không lại đòi hỏi con người đáp ứng

tích cực? Vì Ngài không muốn cứu con người mà không có phần đóng góp của con người. Ngài đã tạo con người có tự do, Ngài muốn con người có trách nhiệm. Đó chẳng phải là yêu sách tiên quyết của một tương quan yêu thương sao?

Trích trong 'Lương Thực Ngày Chúa Nhật'

CN 34 TN – Năm A
Mt. 25, 31-46
CUỘC XÉT XỬ TÌNH YÊU

Giữa công trường Thánh Phêrô ở La Mã có một ngọn tháp cao chót vót mang một cây Thánh giá vươn lên giữa trời xanh. Ngọn tháp có từ đời Hoàng đế Caligula, được đưa về dựng giữa công trường năm 1586. Trên ngọn tháp có khắc ba câu sau đây:

Christus vincit: Chúa Kitô toàn thắng.
Christus regnat: Chúa Kitô hiển trị.
Christus imperat: Chúa Kitô thống quản.

Ngày hôm nay, Giáo hội cũng đọc lại ba câu khắc trên đá tạc vào lòng đó, để tôn vinh Chúa Giêsu là Vua, nhân ngày bế mạc năm Phụng vụ. Từ trên chóp đỉnh năm Phụng tự, Giáo hội cho chúng ta thấy vị trí cao sang của Con Thiên Chúa là vua toàn thể vũ trụ.

Trong Cựu ước, các vua được gọi là mục tử dân Chúa, vì các vị lãnh đạo đầu tiên như Abraham, Moisê, Davit là những người chăn chiên. Trong bài đọc thứ nhất, Tiên tri Ezechiel mô tả Thiên Chúa là một vì Vua chăn dắt đoàn chiên. Ngài tập họp đoàn chiên tan tác vì tội lỗi của chính mình cũng như của các nhà lãnh đạo. Ngài giải cứu chúng khỏi miệng sói dữ. Ngài tân tình phục vụ đoàn chiên cách riêng những thành phần đau yếu bé mọn. Ngài đối xử với đoàn chiên như bà mẹ săn sóc con cái: “Ta sẽ tìm con chiên đã mất, sẽ đem con chiên lạc về, sẽ băng bó con chiên bị thương tích, sẽ lo chữa con chiên bị ốm

đau… Ta sẽ chăm sóc và sẽ chăn dắt nó trong sự công chính". Thật là hình ảnh cảm động của Thiên Chúa, một nhà Vua Mục Tử.

Thánh Phaolô trong Thánh Thư gởi giáo đoàn Corintô, đề cập đến Vương quyền cao cả và vô hạn của Thiên Chúa. Đức Kitô Phục sinh là Alpha và Omêga, nghĩa là khởi điểm và cùng tận. Nhờ Ngài, mọi sự đã phát sinh thì nhờ Ngài vạn vật sẽ trở về với Thiên Chúa Cha. Ngài đã Phục sinh, đã toàn thắng sự chết thì con người cũng không phải hoảng sợ trước sự chết. Chúa Kitô chính là Thầy, là Vua. Ai tin ở Ngài sẽ không phải chết: "Ta là sự sống lại và là sự sống, ai tin Ta, dầu có chết cũng sẽ được sống". Ngài thật là Vua, là Chúa, có quyền trên sự sống và sự chết.

Bạn đã có dịp đến Vatican kính viếng Thánh điện Sixtine và chiêm ngưỡng bức danh họa vĩ đại của Michel-Ange về Ngày Thẩm phán theo Phúc Âm Matthêô? Thật là lớn lao vĩ đại. Họa sĩ để ra một năm, nằm trên sàn vẽ, vừa vẽ vừa suy niệm về ngày phán xét chung. Chúa Giêsu, Đấng Thẩm phán, đến trong vinh quang để xét xử công tội của mỗi người. Bài Phúc Âm hôm nay, tuy nói đến cuộc giáng lâm của Chúa, nhưng trước tiên là nói đến số phận của mỗi người: "Ngài sẽ đến ngự trên ngai uy linh, có hết thảy mọi Thiên thần hầu cận và Ngài sẽ phân chia họ ra".

Trước mặt Ngài chỉ có những người đã sống trong Tình yêu và những người đã chối bỏ Tình yêu. Con người lộ diện trần trụi, giờ sự thật đã điểm. "Quả thật, Ta bảo các ngươi: những gì các ngươi đã làm cho một trong các anh em bé mọn nhất của Ta,

là các ngươi đã làm cho chính mình Ta. Và những gì các ngươi đã không làm cho một trong các anh em hèn mọn nhất của Ta, là các ngươi đã không làm cho chính mình Ta". Cuộc thẩm phán là một cuộc xét xử về Tình yêu, yêu Chúa và yêu tha nhân, vì Thiên Chúa là Vua, Vua Tình yêu vậy.

Ngày mồng 01 tháng 10 năm 1989, Giáo hội đã long trọng phong Chân phước cho Nicéphore Diez (1893-1936) và 25 Bạn Tử đạo thuộc Dòng Thương khó, tử đạo trong cuộc nội chiến 1936 ở Tây Ban Nha. Phần đông các vị đã đồng thanh kêu lớn tiếng: "Vạn tuế Chúa Kitô là Vua", trước khi ngã gục trước họng súng.

Chúng ta cùng với Giáo hội lớn tiếng hôm nay tuyên xưng Christus vincit- Christus regnat- Christus imperat.

Lm. Hồng Phúc

BIẾN CỐ CUỘC ĐỜI

Tôi là người Công giáo, lấy chồng ngoại đạo. Chồng tôi tân tòng, sống khô khan, chỉ dự lễ Chúa nhật, còn lễ trọng hay các phụng vụ khác không dự. Đó là những khi "bình an", còn lúc tức giận tôi việc gì, hay nại lý do bận bịu, anh bỏ lễ Chúa nhật luôn. Thời gian đầu tôi cũng boăn khoăn, khó chịu. Dần dà, do sự thờ ơ, nguội lạnh của người chồng, và cả cám dỗ ngọt ngào của ma quỷ khiến tôi thấy rất "bình thường" với việc anh bỏ lễ Chúa nhật, có khi ngay cả tôi cũng lười biếng, tự cho phép mình “quên” ngày Chúa nhật. Tôi cũng nhiều lần bỏ lễ....

Cuộc sống chúng tôi rời xa Chúa khi nào không biết. Thế nhưng, với Chúa thì Ngài chưa bao giờ rời mắt khỏi gia đình tôi giây phút nào. Bằng chứng là, mười mấy năm, dù chúng tôi chẳng đặt Chúa vào vị trí tôn thờ cho xứng hợp trong tâm hồn, nhưng tất cả vẫn mạnh khỏe, buôn bán làm ăn phát đạt, và có được hai đứa con trai ngoan ngoãn, học giỏi.

Cho đến một ngày, con trai tôi đang học bị xỉu trên lớp. Ban đầu, tôi đưa con đi khám và nghĩ chắc cháu ăn uống thất thường nên vậy. Rồi con lại xỉu với tần suất nhiều hơn, mệt mỏi, yếu ớt, kêu đau đầu. Tôi mang con đi khám ở khắp các bệnh viện chuyên khoa đầu ngành uy tín, làm các xét nghiệm hiện đại cần thiết....bác sĩ vẫn chưa tìm ra căn nguyên, mà bệnh tình chẳng hề thuyên giảm.

Một tháng, một năm rồi hai năm,... Vợ chồng tôi dốc hết sức lực để chạy chữa, nhưng vẫn vô vọng. Sức khỏe cháu ngày càng suy giảm. Chúng tôi như gục ngã, chẳng thiết làm ăn, vì con cái chẳng phải là tài sản lớn nhất mà chúng tôi có được đấy thôi. Giờ con bệnh, cuộc sống có còn tha thiết gì nữa!

Một buổi trưa kia, khi đang cùng con ở bệnh viện chờ kết quả xét nghiệm. Tôi gặp một chị cùng ngồi chờ đợi, chuyện trò. Chị nói về căn bệnh ung thư chị mang, chị kể về đức tin trong hành trình điều trị, chị xác tín ơn Chúa đã cứu chị khi một niềm cậy trông nơi Ngài...

Từ cuộc gặp gỡ ấy. Bỗng nhiên tâm hồn nguội lạnh của tôi như được ơn Chúa tuôn trào thôi thúc. "Đức tin" chai đá trong tôi từ lâu lắm rồi như được đánh thức, khơi nguồn cuộn chảy. Ừ nhỉ,

tôi cũng là con của Thiên Chúa toàn năng mà sao không khấn cầu, cậy trông. Tôi tự nhủ vậy!

Tôi ăn năn, nhìn nhận về những tháng ngày vô ơn, quên lãng Chúa. Tôi thành tâm xin lỗi và khẩn nài Ngài soi sáng cho được biết phải làm gì trong lúc này để thực thi thánh ý.

Tôi lập lại thời gian biểu cho mình, giảm các hợp đồng buôn bán, bỏ các con số tính tính toán toán ra khỏi đầu, quyết tâm để thời gian dự lễ hằng ngày, đọc kinh Mân Côi, đọc Lời Chúa và suy niệm. Tôi đặc biệt đọc Tin Mừng về việc "Chúa chữa lành".

Một năm nữa trôi qua. Từ khi cắt bỏ công việc, thu nhập theo đó cũng giảm đi. Con tôi vẫn bệnh. Nhưng từ dạo "gặp lại" Chúa tâm hồn tôi thanh thản lạ kỳ, không còn hoang mang, phàn nàn, vật vã nữa. Tôi nhận ra:

- Tất cả những thứ Chúa ban cho, thì Người cũng có thể cất đi bất cứ lúc nào.
- Tất cả của nẻo tôi có được cũng không còn ý nghĩa gì, khi "tài sản" lớn nhất là sức khỏe đã hụt vơi.
- Khi cuộc đời có Chúa, tôi bình an vững bước trong thử thách, gian nan, vì tôi biết – con đường đó Chúa dành tặng cho người Ngài yêu thương.
- Và hơn hết, giả như không có biến cố cuộc đời. Biết đâu, giờ đây linh hồn tôi đã lệ thuộc vào tiền bạc, vào thế gian phù du và ra hư mất lúc nào không biết. Chúa gìn giữ linh hồn tôi theo cách khôn ngoan của Ngài.

- Tôi biết tạ ơn Chúa cả lúc nguy nan lẫn hạnh phúc, vì nhận ra nguy nan ở đời này sẽ chóng qua. Còn hành phúc đời đời mới mang giá trị tuyệt đối, duy nhất.
- Tôi cũng hướng dẫn con cái nguyện cầu trong phó thác, và sẵn sàng bằng lòng đón nhận tất cả.

Thêm một năm vẫn đều đặn đưa con đi "chạy chữa". Chính lúc chúng tôi phải bằng lòng với thứ bệnh "vô căn" quái ác, hết hi vọng được chữa khỏi, chỉ tái khám và thực hiện chỉ định của bác sĩ, thì lúc này như có phép lạ, sức khỏe cháu cải thiện rõ rệt. Cũng bác sĩ ấy, cũng viên thuốc ấy, nhưng các triệu chứng ban đầu dần biến mất. Khi kể cho bác sĩ nghe thì ông bảo chẳng giải thích được, vì ngay chẩn đoán ban đầu, bằng các phương pháp khoa học, ông và nhóm bác sĩ hội chẩn chưa xác định được bệnh gì, chỉ cho thuốc nâng thể trạng, chống suy nhược, chứ cũng không phải thuốc đặc trị.

Lại nói về người chồng tân tòng. Khi con khỏi bệnh, anh cũng dần nhận ra nỗ lực trong đức tin và lời nguyện xin chân thành hiệu nghiệm. Anh thay đổi cách sống đạo, chu toàn bổn phận người tín hữu và thường đi hành hương với mẹ con tôi để tạ ơn.

Chuyện đã hơn 10 năm. Giờ con tôi hoàn toàn mạnh khỏe. Tốt nghiệp đại học, đã lập gia đình. Gia đình tôi từ ngày ấy cũng không buôn bán nhiều như trước nữa. Chúng tôi nghiệm ra: Có những việc trên cõi đời này tưởng rơi vào ngõ cụt, thì chỉ có Đấng tạo dựng mới giải thoát ta.

Giờ đây, chúng tôi duy trì sống gắn bó với Chúa qua thánh lễ và các phụng vụ, để tạ ơn, dâng lời cầu nguyện cho người đau

khổ, gặp thử thách, biết đến với Chúa để được đỡ nâng, được tiếp sức và được chữa lành và hơn hết được cả Thiên Đàng vì vâng phục thánh ý.

.....

Vâng. Chị nhờ tôi viết và bảo rằng, đó chỉ là vắn tắt như mô tả một mảnh vỡ nhỏ trong cả hành trình mà gia đình chị lo lắng, đau đớn vượt qua trong ân sủng Chúa thời gian đó. Chị muốn chia sẻ biến cố cuộc đời để mọi người đừng nản chí, mù quáng theo sự dẫn dắt của ma quỷ, nhưng hãy tín thác vào sự quan phòng của Thiên Chúa và can trường bước đi. Chắc chắn lối thoát sẽ ở cuối con đường cho những kẻ tin và sống theo Đấng Cứu Độ.

Ban Truyền Giáo Vĩnh Long

Góc khuất cuộc đời của người làm thiện nguyện

- Ê, Th. lúc này mày giàu lắm hả?
- Dạ chị hỏi vậy ý gì em không hiểu?
- Tao thấy mày làm từ thiện hoài, có giàu có dư mới dám làm từ thiện?
- Chị à việc bác ái đâu phải đợi giàu, đợi dư mới dám làm?

Em cũng từ trong cảnh nghèo vươn lên, gia đình em từng là hộ nghèo mấy mươi năm về trước. Từng bị xóm làng khinh khi vì nghèo, mẹ em từng là bệnh nhân ung thư ngực không tiền trị bệnh phải uống thuốc nam cầu may. Gia đình hộ nghèo phải vay mượn chương trình xoá đói giảm nghèo người ta sợ không có tiền trả lại vốn xoá đói một triệu đồng/ năm nên cắt không cho mượn vốn nuôi heo nữa.... Em từng nghĩ học dang dở năm lớp 11 vì nghèo không tiền đóng học phí....

Ngày giờ này em cùng các bạn của em chia sẻ với những mảnh đời bất hạnh khó khăn vì đồng cảm với hoàn cảnh của họ mà gia đình em từng trãi qua trong tuyệt vọng bế tắc mấy mươi năm về trước, chứ không phải giàu mới làm việc bác ái chị nhé, xin đừng mỉa mai em nha. Một miếng khi đói bằng một gói khi no mới đáng quý.....

Làm thiện gặp phúc báo là có thật, Th. xin được kể câu chuyện người thật việc thật ra đây, nhân chứng là Th. hôm qua cùng đoàn Thiện Nguyện Antôn về cầu đá xác minh một hoàn cảnh tâm thần nghèo khổ neo đơn để hội tìm cách xin trợ cấp giúp

đỡ phần nào cho gia cảnh đó, đường mòn chông chênh khó đi với cái tay bị tai nạn của mình thì cầm lái xe đoạn đường như thế là hơi khó, nhưng rồi mọi chuyện cũng qua. Đến hoàn cảnh thứ hai là em học sinh bảy tuổi bị ung thư máu cha mẹ nghèo chỉ làm ruộng làm rẫy nên đã cạn kiệt tài chánh lo hóa trị cho em.... Đường mòn quê chỗ lồi chỗ lõm, không khéo lọt sông như chơi.... nhưng lời cầu nguyện Chúa thương cho vô và ra con đường đó an toàn. Lạy Chúa tạ ơn Ngài. Đến ra đường trường, gặp xe 7 chỗ biển số TP chạy ẩu không quan sát, nhém tí xe mình nằm gầm xe họ vì họ chạy nhanh ẩu thắng gấp tông vô đuôi honda mình khi họ không vượt được vì ngược chiều nhiều xe tải. Đi đường nắng chói chang vất vả cực nhọc nhưng lòng vẫn vui vẻ vì việc bác ái không nệ công khó nhọc, vừa đi vừa đọc kinh dâng việc làm bác ái như những bông Hoa Thiêng Liêng về Chúa Cha nhân lành.... nhờ vậy Chúa nhận lời, nạn nào cũng qua suông sẻ.... Con Tạ ơn Chúa. Làm phúc được đáp đền không đời nầy thì đời sau.

Caritas Vĩnh Long

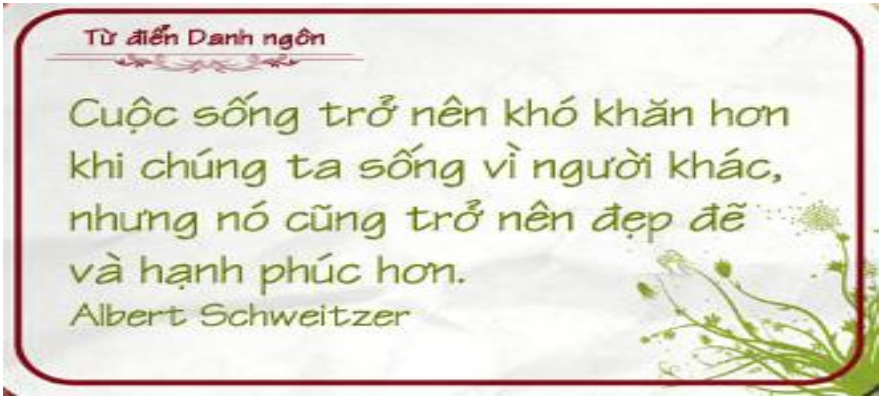

Sắp đặt cho ứng viên va chạm với người tạp vụ, vị tổng giám đốc tìm được người quản lý phù hợp: Lý do nằm gọn trong 2 chữ

Không cần đến cuộc phỏng vấn mặt đối mặt, vị tổng giám đốc đã có thể tìm được người xứng đáng cho vị trí quản lý khách sạn sau khi sắp đặt 1 cú va chạm ngẫu nhiên.

Tác giả của cuốn tiểu thuyết "Tội ác và hình phạt", người sánh ngang với đại văn hào Nga Lev Nikolayevich Tolstoy - nhà văn Fyodor Mikhaylovich đã từng nói: Những người không tôn trọng người khác, trước hết họ đã không tôn trọng chính bản thân họ.

Có thể nhiều người sẽ không để ý, nhưng trên thực tế, giá trị của việc tôn trọng người khác là vô cùng lớn, nó có thể mang đến hoặc tước đi cơ hội của tất cả chúng ta, chính bởi thế, đừng xem nhẹ việc này.

Cuộc phỏng vấn đặc biệt

Có một chàng trai hiện đang là quản lý chuyên nghiệp của một khách sạn đã chia sẻ câu chuyện phỏng vấn xin việc của anh ta thế này:

Trải qua vài vòng phỏng vấn xin việc, cuối cùng anh ta và một cô gái nữa lọt vào vòng cuối cùng, hai người được bố trí gặp Tổng Giám đốc của công ty đó để phỏng vấn lần cuối.

Hôm đó, hai người đều được thông báo đến văn phòng làm việc của Tổng Giám đốc.

Trên đường đến điểm hẹn, hai người gặp một người tạp vụ đang lau kính, chiếc xe vệ sinh của cô này dừng ở bên cạnh, lúc cô quay người đẩy xe ra, không may đụng trúng hai người đi phỏng vấn.

Nước bẩn bắn tung tóe lên quần áo và giày của cả hai.

Ngay lập tức, cô gái kia đã nổi giận và mắng người tạp vụ: "Cô có mắt không đấy, rõ ràng cô biết có người đi đến từ phía sau, cô cố ý có phải không?

Lát nữa tôi còn phải phỏng vấn, cô nhìn xem bây giờ như thế này, tôi có dám gặp người khác hay không? Làm chậm trễ buổi phỏng vấn này của tôi cô có chịu nổi trách nhiệm hay không? Thật là xui xẻo."

Mắng xong, cô gái quay đầu nói với chàng trai: "Anh đợi tôi một chút, tôi đi thay đồ, đợi chút rồi chúng ta cùng đi, nếu không anh vào một mình cũng không hay lắm, anh xem tôi nói có đúng hay không?" Cô gái không đợi chàng trai trả lời đã đi về phía nhà vệ sinh rồi mất hút.

Chàng trai nghe cách cô gái này nói chuyện như vậy, trong chốc lát đã mất hết thiện cảm. Anh ta quay sang nói với người tạp vụ rằng: "Cô à, không sao đâu, chỉ là bị dính một ít nước thôi, cô không cần phải tự trách bản thân, lần sau chú ý một chút là được rồi."

Sau đó anh ta còn giúp người tạp vụ đỡ xe để dưới đất dậy, lau sạch sẽ. Trong lúc đợi cô gái kia quay lại, chàng trai vừa nói chuyện với người tạp vụ, vừa giúp cô chùi sạch kính ở những chỗ cao mà cô không với tới.

Đến lúc hai người đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, Tổng Giám đốc đã chủ động đi ra bắt tay chàng trai và nói: "Chúc mừng cậu, cậu đã được nhận vào công ty làm việc."

Thì ra, cú va chạm với người lao công là có sự sắp xếp và chính là bài phỏng vấn cuối cùng.

Vị Tổng Giám đốc nói rằng: Công ty chúng ta chuyên làm về dịch vụ, trong tâm có người khác, hiểu được tôn trọng người khác là điều quan trọng nhất.

Lời bình

Tôn trọng người khác là một biểu hiện quan trọng của một người có giáo dục. Quan tâm đến cảm nhận của người khác, biết đặt mình vào vị trí của người khác thì mới có thể nhận lại sự hỗ trợ và tín nhiệm từ họ.

Những người có cảnh giới, tầm nhìn càng cao sẽ càng hiểu rõ rằng bản thân cần phải tôn trọng người khác.

Thực ra sự tôn trọng người khác chính là thái độ bình đẳng, không quá đề cao cũng không quá hạ thấp mình, không tự ti không kiêu ngạo.

Những người có cảnh giới, tầm nhìn càng cao sẽ càng hiểu rằng tôn trọng đồng nghĩa với bình đẳng, họ là những người có nhân cách và có tu dưỡng.

Còn những người có cảnh giới thấp thường có tầm nhìn hạn hẹp, họ luôn tự cho rằng bản thân có đạo đức cao đẹp sau đó đi chỉ trích, phê bình người khác.

Cần phải tôn trọng mọi người, không nên xem nhẹ, khinh thường hay đánh giá thấp bất kì ai. Tôn trọng người khác, chính là đang tôn trọng bản thân mình. Khi bạn biết tôn trọng

người khác, bạn mới nhận lại được sự tôn trọng và kính nể, đó cũng là biểu hiện của một người có phẩm hạnh đạo đức tốt.

Khánh An – soha.vn

SUY NGHĨ VỀ ĐỜI NGƯỜI

Hàng năm đến tháng 11, người Công giáo nhắc nhau nhớ đến Ông bà tổ tiên, nhớ đến những người đã qua đời. Nhớ để cầu nguyện, nhớ để gìn giữ bao nhiêu điều tốt đẹp các ngài công khó gầy dựng cũng như dạy dỗ…

Chưa dừng lại ở những điều đó, nhớ đến những người đã qua đi cuộc đời này cũng là cơ hội để suy nghĩ cho chính bản thân. Tác giả sách Giảng viên nói: " Ở dưới bầu trời này, mọi sự đều có lúc, mọi việc đều có thời: một thời để chào đời, một thời để lìa thế ; (Gv 3, 1)

"Mọi sự đều đi về một nơi, mọi sự đều đến từ bụi đất, mọi sự đều trở về bụi đất. (Gv 3, 20)

Đấy là sự thật về con người nhưng mấy ai ý thức được và dám chấp nhận. Giáo lý hội Thánh Công giáo dạy tất cả con người đều phải chết. Dù ở thế gian này có phân biệt sang hèn, cao thấp, nổi chìm…nhưng đều có một điểm chung là chết.

Đức tin Công giáo còn cho biết chết chưa phải là hết mà chết là linh hồn lìa ra khỏi xác vì "linh hồn là giống thiêng liêng chẳng hề chết đặng và đến ngày tận thế xác loài người ta sẽ sống lại mà chịu phán xét, kẻ lành lên thiêng đàng hưởng phúc đời đời kẻ dữ sa hỏa ngục chịu phạt vô cùng" (Kinh Nghĩa đức tin)

Người trẻ hôm nay hằng ngày phải đối mặt với bao nhiêu cám dỗ theo xu hướng "duy vật thực dụng". Bằng mọi cách để làm giàu, đủ mọi kiểu để kiếm tiền, bất chấp tất cả để có thật nhiều của cải.

Xu hướng ấy ru ngủ con người cách riêng là người trẻ chỉ biết hiện tại không nhìn đến tương lai. Dù rằng tâm lý người trẻ thường nghĩ đến tương lai xây dựng mộng ước. nếu có nghĩ đến tương lai thì cũng chỉ quanh quẩn ở TIỀN – TÀI – DANH VỌNG.

Chúa Giêsu nói với những ai chỉ lo tích trữ của cải trần gian: "Hỡi kẻ ngu dại, đêm nay người ta sẽ đòi linh hồn ngươi, thế thì những của ngươi tích trữ sẽ để lại cho ai?" (Lc 12,20)

Vậy, người trẻ Công giáo cần có sự khôn ngoan trong nhận định, trong lựa chọn những bậc thang giá trị. Người quản lý bất lương còn biết hy sinh cái trước mắt để cứu lấy cái dài hạn, biết hy sinh cái hiện tại để đón lấy tương lai (Lc 16, 1 – 8)

Tác giả bài hát "Cát bụi cuộc đời" nhắn nhủ: "Này bạn thân ơi! Số kiếp nhân sinh chỉ là cõi tạm trần gian. Dù anh và tôi ai sang giàu ai gian khó, mai xa kiếp con người về với cát bụi mờ thì cũng đều đôi tay trắng…Cuộc đời là bao hãy mến thương nhau với bằng tất cả con tim. Để rồi một mai khi ta lìa xa nhân thế không lo lắng u buồn chẳng nuối tiếc muộn phiền chuyện thế sự nơi trần ai".

Chúa Giêsu nói: "Trời đất sẽ qua đi, nhưng Lời Ta nói sẽ không bao giờ qua" (Mt 24,35). Thật vậy, Lời lớn nhất mà Chúa nói

với con người là TÌNH THƯƠNG. Chỉ có tình thương mới tồn tại mãi với thời gian.

Tuân giữ lời răn dạy của Chúa “Kính Chúa yêu người” vì “Toàn thể Lề luật và sách các Tiên tri đều tóm lại trong hai giới răn đó" (Mt 22, 40) đó là cách sống khôn ngoan nhất cũng là cách hướng đến tương lai vững bền nhất.

Ước mong thêm tháng 11 là thêm cơ hội để mọi người Công giáo nhất là các bạn trẻ biết dừng lại để suy nghĩ về cuộc đời của mình.

Lm. Mic. Thiện Tâm